

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

Факультет історії та філософії

Кафедра археології, етнології та всесвітньої історії

К в а л і ф і к а ц і й н а р о б о т а

на здобуття ступеня вищої освіти «магістр»

«Криза і реформи: внутрішній розвиток США в 20-30-ті рр. XX ст.»

«The crisis and reforms: internal development of the USA in the 1920-1930s»

Виконала: здобувачка заочної форми навчання
спеціальності 032 Історія та археологія
Освітня програма Історія та археологія
Воронюк Олена Вікторівна

Керівник д.і.н., проф. Дьомін О. Б. _____

Рецензент д.і.н., проф. Хмарський В. М.

Рекомендовано до захисту:

Протокол засідання кафедри

№ ____ від _____ 2023 р.

Завідувачка кафедри

(підпис) Сминтина Олена
(прізвище, ім'я)

Захищено на засіданні ЕК № 4

протокол № ____ від _____ 2023 р.

Оцінка _____/_____/_____
(за національною шкалою, шкалою ECTS, бали)

Голова ЕК

(підпис) Сминтина Олена
(прізвище, ім'я)

Одеса 2023

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ АМЕРИКИ В РОКИ	
ПІСЛЯВОЄННОЇ КРИЗИ	7
1.1. Причини короткої та гострої депресії 1920-1921 років	7
1.2. «Чорний кабінет» Гардінга та їх податкова політика 1920-х років.....	16
1.3. Спільні інтереси євгеністів та представників ку-клукс-клану та їх вплив на закони та реформи 1920-х років	21
1.4. Роль держави та Федеральної резервної системи	29
РОЗДІЛ 2. ВІДНОВЛЕННЯ ДОВІРИ ДО РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ	
ПАРТІЇ. «ПРОСПЕРИТІ» ТА ЗАНЕПАД	39
2.1. Період тимчасової та часткової стабілізації	39
2.2. Причини депресії та президенство Гувера	45
2.3. Криза банківської системи	55
РОЗДІЛ 3. ПЕРЕДУМОВИ ТА НАСЛІДКИ НОВОГО КУРСУ	
3.1. Околиці безробітних та початок президентства Ф.Д. Рузвельта	61
3.2. Реформи політики Нового курсу	70
3.3. Екологічні наслідки нових реформ	87
ВИСНОВКИ	91
СПИСОК ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ	94

ВСТУП

Економічні кризи США протягом 20-30-х років ХХ століття відіграли важливу роль у світовому та глобальному суспільстві. Кризові явища, піднесення економіки та спад є особливим елементом будь якої держави. Америка в роки Першої світової війни та в міжвоєнний період відігравала роль кредитора та регулятора у світовому просторі.

Динаміка сучасного міжнародно-політичного простору змушує знаходити численні підстави для переосмислення на трансформації світового порядку, де Сполучені Штати Америки отримують лідерство і набуття статусу гегемона навіть в занепаді.

Актуальність теми можна висвітлити в двох аспектах – науковому та суспільному. Наукова актуальність даної теми відображається в маловивченій сучасній українській історіографії, основна частина літератури належить до періоду Радянського Союзу, де максимізується участь та внесок Радянського Союзу та возвеличується роль комуністичної партії навіть в розвитку американського суспільства. «Криза та економічні реформи в США 20-30-ті роки» – дана тема є актуальною, як ніколи, саме сьогодні. Глобалізований світ проникнутий економічними кризами, які поглинають величезні ресурси. Наразі важливо переосмислити, дослідити та визначити причино наслідковий зв'язок кризи та реформи у 1920-1930 роки. США є однією з тих світових держав, яка довготривалий час володіє міжнародним авторитетом, а також значними військовими, економічними та міжнародними ресурсами. Для української держави та загалом для історичної науки важливо визначитись з основними шляхами її подолання та навчитись з правильними визначеними законами.

У цьому контексті виникає необхідність з'ясувати, як саме відбувається формування американської економіки в період кризи та її вплив на зовнішньополітичний курс, а також, що штовхає державу на прийняття тих чи інших рішень. Даний науковий пошук покликаний простежити вплив

економічної культури на процес формування поглядів на міжнародні відносини та виявити ступінь залежності зовнішньополітичної діяльності США від тяглих елементів минулого.

В сучасному українському суспільно-політичному світі важливу роль відіграють світоглядні та ціннісні орієнтації на стратегічне партнерство зі Сполученими Штатами Америки, тому дане дослідження стає актуальним в українських реаліях в контексті покращення розуміння виходу з критичних ситуацій.

Мета і завдання дослідження.

Мета даної роботи полягає в науковому вивченні та встановленні причин економічних криз американського уряду, а також у визначенні шляхів її подолання. З'ясування необхідних реформ та встановлення взаємозв'язку між економічними кризами та розвитком соціально-політичного життя суспільства, а також комплексного аналізу архівних і опублікованих джерел, вітчизняної і зарубіжної літератури.

Для досягнення даної мети передбачається вирішити ряд наступних дослідницьких завдань:

- визначити ступінь наукової розробленості проблеми у вітчизняній і зарубіжній історіографії;
- вивчити причини виникнення криз;
- дослідити взаємозв'язок економічних криз на соціальне, політичне життя;
- зробити аналіз встановлених реформ та прийнятих законів з точки зору доцільності та їх важливості в даний період часу;
- на основі комплексного дослідження проблеми зробити науково обґрунтовані узагальнення і висновки;
- сформулювати уроки, виробити практичні рекомендації в інтересах сучасного державно-економічного будівництва, подальшого розвитку історичної науки.

Об'єкт дослідження: взаємозв'язок реформ та кризи США в 1920-30-ті роки.

Предмет дослідження: історичне обґрунтування кризи, застосування реформ та їх вплив на економічне, суспільно-політичне життя США в період 1920-1930 рр.

Хронологічні рамки являють собою 1920-1930-ті роки. Нижня хронологічна межа – початок 1920-х рр. Верхня – кінець 1930-х рр.

Територіальні межі дослідження обмежені кордонами США.

Методологічні основи дослідження. При написанні роботи використовувались основні принципи історичної науки: історизму, об'єктивності, наукового і соціального підходу, загальнонаукові методи – логічний і класифікаційний, а також спеціальні історичні – хронологічний, періодизації, актуалізації тощо.

Наукова новизна одержаних результатів. Новизна даної роботи полягає в тому, що автор роботи для отримання результатів використовує аналіз джерел та літератури економічних, екологічних досліджень, а також результати науки євгеніки.

Практичне значення одержаних результатів. Отриманні результати можна використовувати для проектування майбутніх реформ, а також кращого розуміння американського суспільства.

Джерельна база дослідження. Кваліфікаційна робота виконана на основі комплексного вивчення історичних, так і історико-економічних, соціальних та екологічних джерел та результатів дослідження науки євгеніки.

Значний внесок у дослідження економічної кризи та реформ зробили США та ЄС зробили Прайс Фішбек, Д. Кюн, Кері Брауна, Мілтон Фрідман, Анна Шварц, Хлоя Берк, Метью Евенд, Саттер, Філд та Кейнс.

Отже, аналіз та зіставлення даних, що містяться в перерахованих джерелах та літературі, дозволили нам ефективніше підійти до вирішення поставлених завдань і реалізувати загальний задум дослідження роботи.

У вступі обґрунтовані актуальність, хронологічні рамки теми, показана ступінь її наукової розробленості, визначено об'єкт, предмет, мета, дослідницькі завдання кваліфікаційної роботи, джерельна база та література.

У першому розділі розглядається як Сполучені Штати Америки змінювали своє політичне та економічне спрямування в залежності від проблем, які виникали та шляхи їх подолання. У підрозділі 1.1. дається аналіз причин та наслідків короткої та гострої депресії 1920-1921 років. У підрозділі 1.2. розкривається інтереси монополістичного капіталу та їх вплив на федеральні закони та податкову політику. Підрозділ 1.3 розкриває головний вплив політики ку-клус-клану та представників євгеніки на прийняття законів та на політичну ситуацію в країні. Підрозділ 1.4 аналізує роль федерального уряду та Федеральної резервної системи під час кризи та реформ.

Другий розділ висвітлює події та причини тимчасового покращення, вплив монополістичного капіталу та розгортання депресії 1930-х років. У підрозділі 2.1 визначено шляхи покращення економіки та її часткова стабілізація. Підрозділ 2.2 дає аналіз причин депресії та роль президента Гувера. Підрозділ 2.3 висвітлює причини та роль банківської кризи.

У третьому розділі розглядаються передумови створення та роль Нового курсу Рузвельта, програми допомоги та її наслідки. У підрозділі 3.1. розкривається початок Великої депресії, її наслідки, а також аналіз діяльності президента Ф.Д. Рузвельта. Підрозділ 3.3. висвітлює екологічні наслідки нових реформ.

Зроблені висновки, із врахуванням історичних уроків тих подій. В умовах сучасного світу вкрай необхідно осмислювати всі недоліки того періоду, щоб уникнути таких важких криз.

Структурно робота складається зі вступу, трьох розділів, десяти підрозділів, висновків, списку джерел та літератури, що складається з 43 позицій. Обсяг основного тексту становить 90 сторінок.

Розділ 1

СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ АМЕРИКИ В РОКИ ПІСЛЯВОЄННОЇ КРИЗИ

У даному розділі проведений аналіз наукових джерел післявоєнної ситуації в США та виявлено основні чинники економічної кризи 1920-х років.

1.1. Причини короткої та гострої депресії 1920-1921 років.

Американська держава мала завжди свої важелі впливу: розподіляти фінанси та інші ресурси країни, приймати рішення щодо зміцнення міжнародно - економічних позицій та розширення експансії американських монополій. Якщо в середині країни були загострення, криза та спад, рухи – це призводило до посилення економічної ролі держави та мало вираження в державно - монополістичному розвитку регулювання економіки. Отже, протягом 1920-1930 років пряме і непряме втручання держави в економічне життя США можна визначити, що воно ґрунтується на системі певних заходів.

В журналі «Проблеми економіки» роль держави в економіці США протягом 1920-х років була інтерпретована з широких точок зору. Три президенти кожне десятиліття пропонувало особливий погляд на роль держави. Уоррен Гардінг прагнув держави, яка б «повернулася до нормального життя»; Келвін Кулідж хотів створити державу, яка втілювала б «діловий уряд»; Герберт Гувер пропагував те, що було названо «асоціативним» [36, с. 877].

Знаходимо твердження в посібнику «Міжнародні відносини та світова політика» про те, що «політична самоізоляція США від європейських справ, а після провалу «чотирнадцяти пунктів» Вудро Вільсона взяли курс на ізоляцію від міжнародної політики в Європі, у якості пріоритетного засобу зовнішньої політики в цьому регіоні обравши економічний чинник»[13, с. 60].

Тому важливо розглянути чи дійсно курс міжнародної політики і впливав на внутрішні економічні реформи чи не створювали вони в майбутньому конфлікти. Події які відбувались у світі після Першої світової війни - це

економічна та політична кризи, які набували глобального характеру, внаслідок чого мала відбутись зміна світового порядку, де головним гравцем залишались США.

І якщо розглянути думку, яку вказує автор книги «Велика шахівниця. Американська першість та її стратегічні наративи» Збігнєв Бжезінський «Основу для поширення американських геополітичних амбіцій забезпечила швидка індустріалізація економіки країни. До вибуху Першої світової війни щораз більша економічна потужність вже сягала близько 33% глобального ВВП (валового національного продукту [4, с. 4]. Тут же автор зазначає, що саме цьому економічному розвитку слугувала сприятлива політична культура, що була схильна до експериментування та новаторства. Тобто можна визначити, що національна економіка Америки була сприятлива і заохочувала саме найталановитіших осіб із-за кордону, що давало змогу збільшити свої економічні сили. Але американське лідерство після Першої світової війни відступає в прихисток ізоляціонізму та ідеалізму.

Особливість внутрішньої політики американських правлячих кіл полягала в тому, що державно-монополістичний підхід не був направлений для вирішення соціально-економічних питань розвитку США. Під керівництво уряду перейшли залізничні шляхи та торговий флот. В той же час не вирішуючи проблеми соціально-політичних питань, монополістичний капітал Америки значно закріпив свої передові позиції як на території держави та за її межами. Зовнішньополітична програма Вільсона мала в основі експансіоністський характер, де по закінченню війни не змогла вирішити жодних питань. Економічна криза зачепила всі сфери життя промисловість, сільське господарство та торгівлю.

Вчені того періоду також подають різні тлумачення ролі держави. Джонатан Г'юз характеризує 1920-ті роки як «байкові інтерлюдія» - десятиліття, яке перервало тенденцію, за якою ринок механізм цін був послаблений урядом. Вільям Барбер і Гай Алхон, з іншого боку, описує 1920-ті роки як «нову еру», де

уряд перейшов до середнього рівня між *laissez faire* і державницьке планування» [36, с. 877]. Тобто неможливо чітко визначитись з характеристикою тих років.

Алексіс де Токвіль в своїй роботі «Про демократію в Америці» стверджує, що закони краще впливають на розвиток країни ніж природні умови, вказуючи на високий розвиток демократії в США на відміну від тих країн де кращі природні умови [23, с. 246].

Незважаючи на розвиток демократії, головною проблемою кабінету Вільсона було те, що він зосереджувався на зовнішньополітичних проблемах, а внутрішня була в руках міністра юстиції М. Палмеру. Адміністрації Вільсона, щоб зупинити інфляцію, після війни різко згорнула експансіоністську політику Федерального резерву, у зв'язку закінченням дефіциту витрат. Збалансувавши федеральний бюджет до листопада 1919 року, скороченням щомісячних витрат майже на 75% за кілька місяців. Федеральний резервний банк на чолі з Бенджаміном Стронг, підвищив облікову ставку на базисних пунктах протягом восьми місяців, а інші банки Резервної системи наслідували цей приклад. Незабаром після цих економій вживалися заходи, щодо депресії 1920–1921рр. Зниження федеральних витрат коливались від 1,6 мільярда доларів до трохи більше 0,4 мільярда доларів до початку депресії 1920-1921 рр. і задовго до того, як Гардінг був обраний президентом.

Незадоволенні майже всі шари населення, більша частина виступала ізоляціоністськими лозунгами та проти діяльності уряду, проти Національної Ліги.

Передвиборча кампанія демократів та республіканців, яка розпочалась в 1920 році, показала головні лозунги. Уоррен Гардінг отримав право представляти республіканську партію на виборах. Як пише Галкін, був консерватором, але не мав досвіду як політик [6, с. 17]. «Назад до нормальних часів», тобто не втручання держави в соціально – економічне життя країни, ось з таким девізом республіканці перемагали демократів Вільсона.

Демократи поширювали свої лозунги в двох напрямленнях: активна агітація щодо вступу США до Ліги Націй, як панацею від усіх бід всередині країни та за її межами та переконати виборців в прогресизмі поглядів кандидата від демократичної партії. Представник демократів губернатор Огайо на пост президента Кокс, мав ряд соціально - економічних реформ, які більше задовольняли потреби індустріального суспільства, хоча його авторитет в партії був невеликий та і коштів було набагато менше ніж у республіканців. Становище в країні та слабка організаційна спроможність демократів дали можливість республіканцям зайняти пост президента: Гардінг набрав 16133314 голосів, Кокс – 9140884, це зменшило кількість представників демократів до Конгресу на 69 місць, (сенат з 47 до 37, палата представників з 190 до 131). [6, с. 23].

Монополістичні угруповання разом зі своїм капіталом не бажали підтримувати політику демократів, вважаючи її політикою стримування їхньої міжнародної експансії і посилення конкурентоспроможності англійських та французьких фірм.

Висунуті консервативні лозунги республіканців американцям подобались більше ніж зовнішньополітичний курс демократів. Американські політичні оглядачі аналізуючи результати виборів стверджували, що виборці виступали проти загальнополітичної лінії демократів, а особливо проти курсу адміністрації Вільсона. Головним завданням республіканців залишалось зменшити втручання уряду США в бізнес та економіку в цілому. Тому як тільки відкрилась спеціальна сесія конгресу, то почали втілюватись в життя низка законів, які давали можливість американським монополіям для безконтрольного отримання прибутку.

Відомо, що за допомогою мережі банків США вони контролювали міжнародно-політичний вплив, а також не залишали своєї можливості до перерозподілу світу та багатств [8, с. 238].

Початок 20-х років не був таким нормальним, як обіцяли республіканці, становище економіки коливалося до 1924 року, і так само показник валового

національного продукту - 1921 р.-зменшився на 8,6 відсотків порівняно з минули 1920 роком, 1922-1923 – трохи виріс, а 1924 -знову впав на 0, 2 % [6, с. 25]. Післявоєнний індустріальний рівень виробництва в США досяг свого піку в січні 1920 року. До березня 1921 року рівень виробництва впав на 32,5% - економіка перейшла до зростання депресії. Ця втрата виробництва є другою після Великої депресії в американській економічній історії, хоча його тривалість була значно коротшою. Разом із зниженням обсягів виробництва продовжувалось стрімке падіння рівня зайнятості та рівня цін. Як пояснює Деніел Кюн в своїй статті «Замітка про американську депресію 1920-21 років як аргумент на користь економії», визначає, що причиною депресії 1920-21 рр. було навмисне фіскальне і монетарне скорочення після світової війни [37, с. 156].

Уеслі Мітчелл, коли був професором Каліфорнійського університету на початку 1910-х років, шукаючи пояснення економічними безладами і хвилюванням, відобразив своє розуміння в бізнес-циклах. Публікуючи свої статті в журналах, газетах, енциклопедіях та продовжуючи зацікавлювати цим питанням і на конференціях, вважав, «що під час короткої але гострої економічної кризи в 1921 році, проблема безробіття входила в логічну основу його теорії бізнес-циклу. Він зазначив, що «велике безробіття масштаб завжди є результатом депресії бізнесу. Це пояснює і те, що, так висміювалося в ті роки, а саме пояснення Куліджа, що коли бізнес поганий, то багато людей звільняються, виникає безробіття.

Початок 20 - х років ознаменувався зниженням виробництва, безробіттям та зменшенням прибутку дрібних власників, в свою чергу монополістичний капітал намагався компенсувати скорочення виробництва за рахунок збільшення цін, що призводило до розорення малих підприємств. Економісти та історики економіки оцінюють в ці кризові роки показники валового внутрішнього продукту та безробіттям.

Після закінчення війни уряд на вимагання залізничників, знову ж таки виконуючи вимоги монополістів підвищив ціни на залізничні квитки в

середньому 30 – 40 відсотків, а також і вартість фрахту вантажних вагонів[б. с.13]. Протягом 1919-1920 збільшується рух за націоналізацію залізничних доріг .Уряд дозволяє створити Національну асоціацію промисловців, що проводить антиробочу політику.

Розпочали свою діяльність республіканці, запропонувавши два основних закони 1921-1922 рр.: перший - це збільшення тарифної ставки на імпорт та на всі промислові та сільськогосподарські товари, другий - перегляд податкового законодавства та зниження податку. Чи могли тодішні конгресмени усвідомлювати ризик таких реформ для соціального та економічного, і в подальшому політичного життя Америки. Так, могли, але все одно під час тимчасової кризи, економічного спаду, ще більше загострюють відносини в суспільстві. Вже тоді спостерігався високий рівень безробіття, неповна завантаженість виробничих потужностей, а також відчутний спад фермерського господарства, разом з тим високі мита на імпортовані товари не дозволяли європейському капіталу зайти на американський ринок і повернути свої борги Першої світової війни. Цей самий Закон Форді - Маккбера 1922 року про підвищення тарифів на експорт промислових товарів створив сприятливі умови для розвитку трестів та концернів, які витісняли малі підприємства і дозволило їм підняти ціни на внутрішньому ринку.

Адміністрація Гардінга дозволяла монополістичному капіталу розвиватись за рахунок розкрадання державних коштів [20, с. 34].

В 1921 році конгрес США ухвалив закон про бюджет и розрахунках, для того щоб здійснювати контроль над повноваженнями президента щодо витрат Завдяки цьому закону щорічно президент має представляти законодавцям бюджет федерального уряду, але в той же час в нього є повноваження контролювати бюджетні запити їхні витрати через Бюджетне бюро. Гардінг продовжував політику Вільсона, яка була жорсткою і збалансованою бюджетів, тому і відкинув поради міністра торгівлі Герберта Гувера щодо збільшення витрат на громадські роботи для боротьби з кризою.

Свій перший бюджет адміністрація Гардінга прийняла у червні 1921 року, саме в той час коли промислове виробництво відновлювалося вже протягом трьох місяців. Звідси є пояснення, що до того, як Гардінг прийшов на посаду та продовжив скорочення видатків, які були далеко не такими масштабами як ті, які були нав'язані адміністрацією Вільсона Твердження про те, що зниження податків адміністрацією Гардінга було важливим внесок у відновлення також є слабшим, ніж здається. Тоді як граничні ставки податку на прибуток справді були скорочені в Законі про доходи від листопада 1921 року, база оподаткування, якою були ці ставки оцінку також було розширено шляхом зниження мінімального рівня доходу в кожному з категорії прибуткового податку. Чистий ефект від зниження граничних податкових ставок і розширеного податку основою було помірне збільшення прибуткового податку як частки доходу з 1921 по 1922 рік, хоча граничні ставки для всіх податкових груп були знижені. Після 1922 р. цей тягар справді зменшився [37, с. 158]. Прихильники жорсткої економії покладаються на аргумент про значне скорочення федеральних витрат, що призвело економіку до відновлення в 1921 році, але це розуміння не вдається з кількох причин. Джерелом більшості тверджень про те, що цей спад представляє собою емпіричний аргумент на користь скорочення державних. Вудс, пише, що замість «фіскального стимулювання» Гардінг скоротив державний бюджет майже вдвічі між 1920 і 1920 роками [37, с. 157]. Натомість ставки податків були знижені для всіх групи доходів, і на третину скорочено державний борг. Як сказав один історик економіки, «незважаючи на суворість скорочення, ФРС не використовувала свої повноваження, щоб перевернути грошову масу і боротися скорочення. Наприкінці літа 1921 року вже було видно ознаки відновлення, і вже наступного року безробіття знову впало до 6,7 відсотка, а до 1923 року становило лише 2,4 відсотка,[37, с. 157], але в 1924 році знову їх кількість збільшилась.

Головними причинами економічної депресії 1920-1921 років вважають, що післявоєнна жорстка економія може навіть допомогла викликати депресію 1920-21 років, а також пом'якшення монетарної політики Федеральним резервом

відбулося одночасно з економічним підйомом. Якщо розглядати економію в політичних рішеннях адміністрації Вільсона, Гардінга чи Ради Федеральної резервної системи після початку депресії, то вони були помірними порівняно зі значними заходами економії, вжитими адміністрацією Вільсона і Федеральним резервом до спаду. Хоча прихильники економії захищають зниження податків на підставі зменшення розміру, тоді як кейнсіанці вихваляють зниження податків за збільшення дефіциту та підвищення попиту. Закон про доходи 1921 року, являв собою занадто пізно, занадто малий початковий вплив. Більшість сучасної літератури про депресію 1920-21 рр., включаючи Вернона Теміна (1998) і Кюна (2011), слідує за Ромером (1988), стверджуючи, що спад швидше пояснюється обмеженнями пропозиції, а не обмеженнями попиту[37, с. 157]. Якщо ж поглянути на американський експорт, то швидше зрозуміло те, що відсутність попиту на американську продукцію не була серйозною перешкодою для економіки. Значна заборгованість стала ще однією причиною яка відіграла важливу роль у Великій депресії та кризі 1920-1921рр. Жити в кредит американці почали дещо пізніше, а література про історію американського споживчого кредиту зазначає, що споживчий кредит став основною силою лише після депресія 1920-21 рр.

На той час створені умови збільшили кількість безробітних, розорені фермери, тобто в середині країни вже існувала дешева робоча сила. Внутрішня міграція мала можливість задовольнити потреби робочої сили. Тому велика кількість безробітних попрямували до міст, щоб зайняти робочі місця, а так як сільське господарство переживала кризу, то і в самих мігрантів не було коштів на техніку для обробітку, вихід залишався за містом. Причинами важких умов фермерів були банки, які просто своїми відсотками вбивали фермера і також монополізоване залізничне сполучення з надвисокими цінами на перевезення робили нерентабельним виготовлення сільськогосподарської продукції. Ця ситуація з сільським населенням широко використовувалась представниками ку-клукс-клану для агітації про існування «простої, чесної та сільської»

протестантської Америки, пропагували ідеї антимонополізму фермерства. Важкі умови монополізованого ринку праці змушували робітників страйкувати, на період 1922 року в США страйкували більше одного мільйону (текстильників, робітників залізничних майстерень, вуглекопів). Страйки вугільників монополісти хотіли використати на свою користь, спочатку підняття цін, але аж потім виникла нестача вугілля. Такі проблеми вугільної промисловості зачепили і галузі, які використовували вугілля. Ситуація виявилась складною, опір вугільників змусив втрутитись президента і національну гвардію. До літа 1923 року опір страйкарів був зломлений. Коли опір вугільників меншав, тоді сили спрямовувались на подолання опору залізничників. Навесні 1922 році страйкарі – залізничники отримали зменшення заробітної плати на 12%. А 1 вересня генеральний прокурор Догерті отримав спеціальний судовий наказ (injunction), який забороняв страйки [1, с. 81]. Цікавий план заохочення придумали керівники залізничного сполучення Балтімор-Огайо, де представники робітників разом з адміністрацією підприємців слідкували за доходами та могли скорочувати витрати кампанії.

На відміну від промисловості, де було помітно поступовий розвиток, аграрний сектор потерпав від кризи 1921 -1923 рр., що надалі носив хронічний характер. Головною причиною знову таки залишався монополізований промисловий ринок, який не давав можливості розвитку сільського господарства, тому що ціни збуту сільгосппродукції не могли протистояти цінам на промислові товари. Додатковими причинами розорювання дрібних малорентабельних господарств були: збільшення витрат на транспортування продукції до місця реалізації, збільшення ренти та підвищення кредиту. Монополізація фермерського господарства, відбувалась шляхом поглинання малих(від 8 до 200) господарств більшими,(від 200 га.) За період 20- х рр. відбувається скорочення фермерського населення на 1,2 млн. чоловік, а найбільше цей процес зачепив північно -східний економічно розвинений регіон. Значне погіршення умов фермерського господарства, відбувається скорочення

доходів у два рази, лише за один 1921 рік порівняно з 1920 роком з 7795 млн. до 3370 млн.

Залишалось питання незадоволених фермерів, які чикали на допомогу. Розмовляючи про різні законопроекти, в конгресі набув популярності законопроект Мак-Нері, він мав надати допомогу фермерам, збільшивши закупівельні ціни на продукцію, а також зайнятись експортом надлишку. На майбутнє цей законопроект мав підвищити ціни на продукти харчування, щоб викликало незадоволення міського населення, і могло б збільшити кількість страйкуючих, щоб збільшити заробітну плату. В зв'язку з цими умовами законопроект не був підтриманий у 1924 році, і після чого так само інші варіанти. Рекомендації були досить простими та багатообіцяючими, не потрібно було очікувати допомоги, а власними силами за рахунок скорочення основних видів сільськогосподарської продукції, довірити збут в руки кооперативів.

Кризові роки 1921-1923 показали, як монополістичний капітал наступає на життєві функції трудових ресурсів США. Користуючись перевагами уряду, підтримкою Верховного суду, підприємницькі кола Америки наполегливо намагались збільшити робочий день, скоротити заробітну плату та заборонити робітникам об'єднання в профспілки. Економічні кризові коливання промисловості 1921-1923рр. аграрна криза, антиробітничий, антипрофспілковий рух монополістів все більше спонукали робітників та фермерів боротись за свої права.

1.2. «Чорний кабінет» Гардінга та їх податкова політика 1920-х років.

І хоча багато можуть стверджувати, що Перша світова війна дала американцям величезний дохід, стрибок, за рахунок отриманих коштів, що ніби США ставши кредитором, мала б розквітати, але не в цей час. Саме після Першої світової війни державні видатки у 1919 році досягнули своєї вершини -18,5 мільярдів доларів, порівняно з 1915 р. державні видатки становили 746 мільйонів доларів. Є підстави у економістів вважати, що саме швидке зростання витрат було

профінансовано за рахунок поєднання збільшення податків і запозичень. Скоротивши державні витрати на 12 мільярдів доларів США, що призвело до зменшення рівень витрат у 1920 р. майже до однієї третини рівня 1919 р. Думка більшості в США була проти суперництва в озброєнні, тому що це давало можливість скоротити державні витрати.

Державна політика республіканського уряду потребувала впровадження консервативної республіканської фіскальної політики щодо пропозиції. Саме демобілізація та роззброєння стали тілом для її впровадження. Лідерами цієї політики були Келвін Кулідж, який на той час був вже віце-президентом при Гардінгу та надалі президентом з 1923 по 1929 рр., і Ендрю Меллон, про якого будемо говорити пізніше, він був міністр фінансів під керівництвом Гардінга, Куліджа та Гувера. Так як «бізнес може все» фіскальна політика пропозиції втілювала ідеологію бізнесу. Чарльз Н. Фей, віце-президент Національної асоціації виробників, визначив фіскальну роль уряду за принципом «найменшого уряду з його компанії принцип найменшого оподаткування». [36, с. 879]. Неможливо, не згадати про «чорний кабінет» Гардінга складався з монополістів та представників крупних нафтових трестів: міністр внутрішніх справ Альберт Фолл, державний секретар Ч.Е. Юза – головний адвокат рокфеліровської компанії «Стандард ойл», Міністр фінансів - Ендрю Меллон, який був на той час головою «Алюмініум компані оф Америка», Генеральний прокурор Гаррі Догерті, з червня 1921 року посаду голови Верховного суду займав Тафт. Так, ось це не повний список представників, які мали в конгресі захищати свої інтереси, а Гардінг був дуже зручним президентом. Знову ж таки, продовжується підкорення держави монополіями.

В такому разі після 1920 року консервативна державна фіскальна політика продовжує подальше скорочення державних витрат, зниження податкових надходжень, тобто відбувається профіцит бюджету, і скорочення державного боргу. Федеральний уряд швидко рухався до *laissez-faire*, але розглядаючи більш віддалену перспективу, така, яка охоплюючи передвоєнні роки, призводить до

наступного, що на душу населення рівень необоронних витрат у 1920-х роках порівнюється з довоєнним рівнем, але розмір сектору федерального уряду набуває розширення.

Якщо, розглядати податкову політику Меллона, то вона мала на меті зберегти монополістам більшу частину прибутку. Додатковий військовий податок на індивідуальні витрати вище 8 тисяч доларів на рік і складав від 2 до 65% від прибутку, якщо це корпорації то це від 20-60% надприбутку. Обходження такого податку вимагало від монополістів нових рішень, тому вкладали кошти в державні цінні папери, папери штатів, переводили величезні суми за кордон, вкладали в резерв корпорацій тощо. Монополісти просто вимагали змінення податкових ставок. Міністр фінансів досить зацікавлена особа, пропонує в 1921 році розроблений закон про податок, а 1922 році його вже узгодив конгрес та підписав президент. Отримуємо повну відміну податку на надприбуток, тобто зберігає акціонерам 1,5 млрд. дол. [1, с. 73.], тут же був зменшений податок на індивідуальні прибутки з 65 до 50 відсотків. Пізніше в 1922-1924 рр. було ще знижено до 37,5%., такі заходи давали можливість монополістам зберігати свій капітал Меллон зміг за ці роки повернути монополістам збитки від воєнного податку, Бюро внутрішніх доходів, стало виплачувати окремим монополістам та корпораціям нанесені збитки. Тобто тоді коли в країні є економічні проблеми фінансова система працює на монополістів. Пізніше створена комісія для контролю грошей, наказали повернути Меллону 459 мільйонів доларів, більша частина яких до того потрапила саме йому.

Звернувшись до тих законів, які приймалися на початку 20-х років, то ось ми побачимо: міністр фінансів Е. Меллон, який був на той час вже мільярдером, зауважив, що крупний капітал може і повинен вирішувати та контролювати соціально – економічні питання розвитку країни. Ендрю Меллон вбачав створення ефективного уряду, за рахунок скорочення державних витрат та зниження національного боргу, а зазначав важливість конструктивної економіки та зниження податків. Саме так сформулював що «зниження податків має вийти

надлишкового доходу [36, с. 879]. Ось так аргументував свої пропозиції на зниження податку, а саме: за рахунок зниження податкових ставок відбудеться збільшення загальних податкових надходжень та забезпечить стимули для збільшення виробництва продукції. З усіх чотирьох серій зниження податків протягом 1921-1928, ці були основними і найменшими. Загалом період від 1921 по 1929 рік для крупного капіталу, визначають, як безперешкодний період для отримання надприбутків. І дійсно політика яка на початку 20- х років лише започаткувала це, на кінець призведе до економічної депресії. Податкова політика відомого нам Меллона, в 1926 році створила ще сприятливіші умови для їх збагачення. Законопроект 1926 року був відображенням 1924 року, який на меті зміни, а саме: вдвічі скорочення максимального податку на надприбуток. Наприклад, якщо раніше 10 млн. дол., то податок був 40%, наразі він знизився до 20% , і від суми 15 млн. дол., зменшення податку на спадщину, і повністю відмінили податок на «подарунки», тобто те що могло бути основним капіталом корпорацій(автомобілі, коштовності , тощо), зменшення поземельного податку з 40 до 20%., а ще мав бути перерахунок за 1924-1926 роки.

Якщо говорити про середнього платника податків, то вони отримали зовсім мало, а точніше лише збільшили суму з якої вони мали сплачувати податок на прибуток. Тобто з 1 тис. дол. до 1,5 тис. дол. на рік, а для одиноких з 2,5 тис. до 3,5 тис. дол. Лише відбулось збільшення місцевих податків, які надходили бюджет штатів [1, с. 117].

Звернувшись до енциклопедичного словника, то податки в Америці діляться на прямі (прибуткові)та непрямі податки(акцизи)По ступеню пропорційності до оподаткованої суми вони діляться на прогресивні. тобто (збільшуються в більшій мірі ніж оподаткована сума), регресивні, збільшуються відносно повільніше, найбільше вони пов'язані з непрямыми податками [2, с. 155]. На всіх рівнях знімаються індивідуальні прибуткові податки, податки на прибуток корпорацій, податки та внески у фонд соціального страхування, податки на спадщину та дарування, акцизи, – різниця між цими податками

завжди була, вона полягала у визначенні оподаткованої суми розмірі її ставок, та вагомості в бюджетні надходження. До федерального бюджету надходять свої податки: мито. Штати та місцеві органи отримують податки від роздрібної торгівлі більшості товару, а місцеві отримують податки на рухоме і нерухоме майно. Тобто тепер можна зрозуміти, що розподілення надходження податку відіграло важливу роль не тільки для держави, яка їх мала отримати, але і для державних органів, а також і для тих хто їх мав сплачувати. Комітет палати представників по прибуткам та витратам та сенаторський фінансовий комітет займаються підготовкою федерального законодавства. Але вже з 1926 року створили об'єднаний комітет конгресу для вирішення питань оподаткування та податкової політики. В цей комітет входили по п'ять представників з вище названих комітетів. До федерального бюджету надходять податки та внески, які вираховують з заробітної плати, також від підприємницького доходу, вони надходять до спеціальних цільових фондів та для фінансування загальнодержавної програми фінансового страхування. Сюди входять пенсійне забезпечення за старістю, інвалідності. Інші види бюджетних доходів – акцизи, податки на спадщину та дарування, митні податки та інші надходження, складають меншу частину федерального бюджету. За рахунок податків на рівні штатів та місцевих органів здійснюється розвиток комунального господарства, промислової та соціальної інфраструктури(будівництво лікарень, утримування місцевої поліції, будівництво місцевих доріг тощо).

Наступна важлива реформа – митна політика. Високі мита, мали забезпечити мінімальне входження іноземного товару на внутрішній ринок США, що мало створити умови для збуту надлишкової продукції, а ще такий крок-високі тарифи мали поповнити казну США. Підняття тарифів та підтримання протекціоністської політики мало заспокоїти фермерів. Вже 3 березня 1921 протекціоністський тариф на сільськогосподарську продукцію отримав вето від Вільсона, пояснюючи це тим, що призведе до погіршення умов в подальшому з країнами, якими ведеться торгівля, а 29 травня 1921 року

Гардінг підписав закон і зросли мита на пшеницю, цукор, м'ясо та інші товари, з часом відбулось підняття мита на промислові товари. Антидемпінгова стаття, давала міністру фінансів контролювати та редагувати ціни на товари.

Наступний крок, підвищення мита на різні товари від 40-111 відсотків, тариф Форді – Маккбера, і знову вводяться мита на сталь та залізо. Завдяки такому підняттю, монополісти збільшили свої статки за рахунок підняття цін на внутрішньому ринку, а держава отримала 3 млрд. дол. [29, с. 75]. Це призвело до того, що іноземні країни – боржники не могли платити за свої борги товаром, вимушені були ввозити золото, що призвело до валютного хаосу.

Як раніше писалось, американський капітал залишався першим кредитором у світі. Кредитування, займи щорічно збільшувались і вже в 1927 році досягли більше 1 млрд. дол. Займи надавали Америці максимальні прибутки за рахунок використання та експлуатації народів тих країн. Дохід отримували знову ж таки п'ять найбільших банків 13 млн. дол., а решту від 70 млн. інші [1, с. 138] Ще в лютому 1922 року американський сенат прийняв Закон про швидке погашення боргу, тобто протягом двадцяти п'яти років мали повернути країни боржники 10 мільярдів доларів разом з усіма відсотками [8, с. 256].

Американські банкіри за прибутками, розміщували на нью-йоркському грошовому ринку іноземні грошові займи, розуміючи, що вони не є надійними, для того щоб потім можна було перекласти на них всі збитки. Звичайно економіка ніяк не може розвиватись без політики, і ось так в 1925 р. 100 млн. дол. фашистській Італії, а Німеччина взагалі отримала 10-15 млрд., марок на довгострокові кредити, а 70 % було отримано від американських банкірів.

1.3. Спільні інтереси євгеністів та представників ку-клукс-клану та їх вплив на закони та реформи 1920-х років. Ще за часів Першої світової війни на користь «сухого закону» виступали і представники крупного капіталу, пояснюючи це бажанням мати за станками тверезих працівників, в іншому випадку це призводило до збільшення травматизму. Грудень 1917 р.-XVIII

поправка до Конституції, про заборону виробництва та імпорту спиртних напоїв. А представники антиалкогольного руху вважали, що погіршенням матеріального становища відбувається саме через вживання спиртних напоїв.

1919 р. – закон Волстеда кількість виготовлених та завезених напоїв не повинна перевищувати 0,5 %, це призвело до хабарництва та корупції, а також до збільшення злочинності. А от роздуми та питання морально-етичного та етнокультурного плану залишались дуже важливими. Тому як писалось вище все, що хвилювало населення могло створити політичну нестабільність республіканській партії. Так ось на сторінках газет, журналів, в конгресі обговорювались питання проблема ку-клукс-клану, загрожує він американському суспільству чи навпаки, а також «сухий закон», залишав можливість за собою навіть розділяти конгресменів на сухих та мокрих, вони ж переплітались за питанням протестантської віри, як основної для американців. Обмеження іммігрантів, це питання розкривалось та обговорювалось майже на перших сторінках газет.

Якщо розглядати існування ку-клукс-клану, то варто заглянути хоча б коротко в його історію. Ку-клукс – клан заснований в 1866 році, найбільше впливав на Півдні. Головна мета: зупинити верховенство чорношкірих над білими, а також боротьба з католицькою вірою та з усім, що пов'язане з модернізмом. Голова ку-клукс – клану У. Сімсон на засідання Конгресу про діяльність клану нагадав про те, що вона негативно відносить до осіб неамериканського походження, а також непротестантського віросповідання, і ніколи не пустить в свої ряди [6, с. 32]. Члени клану виступали проти присутності євреїв в США [13, с. 85]. Виступаючи на протестантському націоналізмі, вони розпалювали расові та релігійні антагонізми, підтримуючи розорених фермерів, які були налаштовані проти «нового» ХХ сторіччя, на Півдні та Заході в першій половині 20-х років досягли збільшення своєї чисельності та закріплення позицій. На 1920 рік кількість членів нараховувалась десь до 2 тисяч осіб [13, с. 81]. Знову ж таки як відзначалось раніше про політичну нестабільність, під тиском

суспільства в жовтні 1921 року конгрес розглядав питання про втручання ку-клукс – клану в політичне життя. Але нажаль це майже не дало ніякого результату, через те, що представники клану склали комітет палати представників, 1922 рік клан все більше втручається в політичне життя Америки, все більше республіканців та демократів потрапляють до палати представників завдяки клану. 1924 рік кількість представників ку-клукс – клану збільшилась до 5 млн. осіб, і зрозуміло, що все більше впливали на політичні процеси, законодавчі формування на національному рівні. Діяльність ку-клукс – клану тісно співпадала з іншими процесами, такими як: антимонопольним, демократичним рухом, коріння яких сягало в соціальні, політичні, економічні проблеми .

Дуже жорстоко ку-клукс-клан виступав проти іммігрантів, і мав підтримку американців, тому що вважали, їх тим чинником , який підриває страйки та покращення умов роботи, через те, що вони згоджувались працювати за будь - яких умов [13, с. 88].

Конгрес під тиском євгеністів прийняв Закон про імміграцію 1924 р. 24 закон, який різко обмежив імміграцію з-за меж західній півкулі 25 і повністю заборонив азіатську імміграцію [40. с.1581]. Про професор Стівен Джей Гулд зазначає, що глибшою метою Закону було щоб небажані іммігранти не потрапляли в Сполучені Штати, і що "не- бажані» відносилися до «нижчого» походження [40. с.1582].

За імміграційним законом 1921року, дозволялось лише 3% іммігрантів однієї національності від тієї кількості, яка проживала в США з 1920 року. Загальна кількість мала не перевищувати 358 тис. осіб на рік [1, с. 76]. Прийняття антиміграційного законодавства в 1921-1924рр. сприяло зменшенню іммігрантів в країну протягом 1921-1923 років, але все ж таки , майже 7 млн. чоловік отримали вид на проживання в 1924 році, а це на один мільйон менше ніж в 1921 році[6, с. 33]. Так ось, що законодавці намагались здійснити цим законом, тобто

розглядаючи це питання, вони мали зменшити наплив людей через те, що кожна економічна криза та потрясіння вимагали обмежену кількість іммігрантів.

Питання сухого закону для організації ку-клукс-клану було одним із найпріоритетніших, розуміючи сфери впливу його представників, зрозуміло їх рішення. Навіть були такі лозунги для активації фермерства «п'ють або багаті, або іммігранти, але і ті та інші ворожі для американського фермерства.»[6, с. 35 Галкін] 1 січня 1921 рік - початок нового «сухого» десятиліття та відкриття нових проблем: до 1928 р - місця де нелегально вживали алкоголь збільшилися в 3 рази, а смертність від алкоголізму - в 4 рази, підвищився рівень контрабанди, самогонваріння набуло нечуваного поширення. Збільшується боротьба за нелегальний спиртний ринок, гангстерські організації та клани заробляють на цьому свої мільйони, як наприклад мафія Аль Капоне за шість з половиною років «сухого закону» заробила 60 млн. доларів [6, с. 36] постійна боротьба продовжувалась між контрабандистами поки остаточно італійська мафія під керівництвом Лакі Лучіано не взяла все під свій контроль. Однією з дуже «гучною» справою 1963р, було вбивство чи участь в ньому – президента Дж. Кеннеді. Як повідомляє Яковлев М.М. в своїй книзі «Вашингтон. Преступившие грань», що дружба Кеннеді і Рузвельта, дала можливість першому заробити на «сухому законі». Дж. Кеннеді разом з сином Рузвельта заснував кампанію по імпорту спиртових напоїв. Отримавши монополію на ввіз в США джина «Гордон», декілька сортів віскі та рому «Рон Ріко» з Англії, а також отримав дозвіл на ввіз міцних спиртних напоїв для «медичних цілей» [26, с. 309]. Так ось ще раз розуміємо, що монополізм надавав можливість збагачення навіть під час Нового курсу.

На протязі періоду дії закону, дебати між представниками різних партій не зникали, навіть призвело до таких випадків, коли до партійного представництва добавляли ще слова «мокрый», тобто проти сухого закону чи «сухий» за дію закону. Більшість в конгресі, представники республіканської партії, вони несли відповідальність за антимиграційне законодавство, антиалкогольну кампанію,

тобто вони загалом підтримували курс який диктував ку-клас- клан, що призводило до виникнення навіть в самій партії расово-релігійних та етнокультурних конфліктів. Ф. Д. Рузвельт в 1935 році сказав ось такі слова «Якщо б старіше покоління політиків...було мудріше, далекоглядне та безкорисне, ви б не зіткнулись сьогодні з важкими та дуже болючими проблемами в нашому повсякденному житті. Можливо то покоління і мало благих намірів, але все ж таки не знали, як і чому їх реалізувати.»[6, с. 39]. Окрім економічних проблем, нагальним питанням були соціальні питання, які гостро стояли в 1920-1930 -ті рр. демографічні проблеми , які стосувались бідністю молодого покоління, а також генетичний фонд нації. Маємо усвідомити. що США являлась першою державою, яка на офіційному рівні приймала закони ,якими хотіла забезпечити здорову націю та визнання науки євгеніки.

При формуванні національних держав у ХІХ столітті сама концепція прав була просякнута ідеологією спільноти, яка викликала сильні емоції солідарності і яка також могла бути використана для витіснення з тіла колективу груп, «чужорідних тіл», «нижчих рас», «бродячих індивідів» тощо. Ці методи «моральних почуттів» обмежувалися національними кордонами, етнічною ідентичністю національну або расову приналежність і організуються за такими критеріями, як громадське здоров'я, однорідність і чистота. Хоча Френсіс Гамільтон своєю працею «Спадковий геній» в 1869 році. прагнув розібратися з проблемою фізичного, інтелектуального і морального виродження, яка була денний головною ідеєю різних авторів. Гамільтон зміг започаткувати це вчення в Америці в кінці ХІХ століття, де своїх «Нарисах з євгеніки», опублікованих у 1909 році, він стверджував, що «євгеніка зміцнює почуття соціального обов'язку[43, с. 464]. Встановлення таких пріоритетів не плутає тоталітарну державу з силовою політикою правового способу дії демократій і не спотворює «глобальну історію євгеніки» у спосіб, запропонований Едвіном Блеком у його книзі «Війна проти слабких». Блек припускає, що уява «чистого і верховного государя арійської» раси» була винайдена в Сполучених Штатах Америки до

1933 року, а потім експортована в Німеччину для формування ідеологічного ядра нацистської політики расової гігієни [43, с. 461].

Все ж більшого впливу американське суспільство впливу відчули за вчення реформатори охорони здоров'я та ідеологи соціал-дарвінізму, які прагнули впровадити ефективні засоби боротьби з тим, що вони вважали дегенеративною загрозою для суспільства [43, с. 465]. Вперше вони з'явилися в Сполучених Штатах в останні роки дев'ятнадцятого століття. У 1896 році в Коннектикуті були введені обмеження на шлюб, і багато штатів США наслідували цей тип закону та продовжували його.

Однією з основних причин розвитку євгенічних знань відіграла Перша світова війна забрала «найкращий запас» кожного народу – молодих солдат, тому в перші роки після війни здавалося очевидним, що науково-обґрунтована та професійна євгеніка США взяла на себе лідерство в міжнародному русі. В 1921 році на Другій міжнародній євгенічній конференції, гаслом якого було «Євгеніка – це само спрямування людської еволюції». Доповіді на конференції були опубліковані в 1923 році під назвою Євгеніка, генетика і сім'я. Міжнародна федерація євгенічних товариств (IFES) була заснована для координації діяльності численних національних організацій і різноманітних правових ініціатив. Третя міжнародна конференція була проведена знову в Нью-Йорку у 1932 р. 1920-ті та 1930-ті роки застосували до традиційних шлюбних обмежень і практики контролю за народжуваністю, які самі по собі набули нового значення [43, с. 467]. Особливо відчутно застосування на законному рівні відчули індіанські жінки, які піддавались жахливій примусовій стерилізації до 1970-х років ця практика продовжується в «м'якіших» формах і сьогодні [40. с 1582].

Популярна культура та масові розваги протягом 1930-х років забезпечили новий розвиток та поширення для євгеніки формування ідентичності, пов'язуючи концепції економічної ефективності та успіху на ринку з біологічною придатністю. Наукових концепцій, а радше посиленою популяризацією поведінкових норми і психічні установки. Євгенічні аргументи

по-новому злилися з повсякденністю заклопотаність сім'єю, шлюбом, вихованням дітей, сексуальною поведінкою тощо інші аспекти поширених вірувань і демографічного розвитку. Євгенічна поп-наука перепліталася з піднесенням масової культури в міжвоєнний період. З часткою нових засобів масової інформації, включаючи газети, романи, комікси, плакати, кіно фільми жахів принесли «Євгеніка Дракули і Франкенштейн» на екран [43, с. 468]. Хвиля популярної писемності супроводжувалася новою методи «Всвердлювання євгеніки у свідомість людей». Наприклад як роман Олдоса Гакслі «Хороше нове» 1930 рік [28, с. 8].

Євгеніка процвітала на початку двадцятого століття завдяки нав'язування урядової влади та великої кількості учасників. У США під час 1920-х років євгенічна ідеологія проникла в публічні події, які з'являлися на поверхні, щоб бути простим відзначенням хороших сімейних цінностей. Як показує Лаура Ловетту своїй статті «Стандартні сім'ї для камінів майбутнього» євгенічні проекти цього не зробили обов'язково зобов'язують примусове втручання держави у відтворення, але сприяють благополуччя дітей і матерів, покращення освіти та зміцнення охорони здоров'я. Ловетт досліджує, як євгенічні ідеї поширювалися на державних ярмарках, де багато домагався офіційної сертифікації на конкурсах «Модерна сім'я» та «Краща дитина». вони та їхні родини належали до числа «хорошо народжених».

Євгенічні програми маючи підтримку держави обговорювалися, розроблялися та впроваджувалися на публічній арені із державних коштів і законодавство, яке нав'язувало владу держави над відтворенням. У першій половині двадцятого століття тридцять три штати прийняли закони, які передбачали стерилізацію великої кількості в'язнів в державних закладах для «слабоумних» і «божевільних» [28, с. 9].

Політика євгеніки була розроблена та пропагована за активної фінансової підтримки успішних бізнесменів і жінок. В уряді держави, євгенічні плани просувалися через приватні установи, такі як Cold Spring Harbor у Нью-Йорку та

Human Betterment League у Північній Кароліна. Такі організації, що фінансуються приватно, а їх дослідження послужили основою для законів про шлюб і стерилізацію виявлення та інституціоналізація спадкових «дефектів». Для цих провідних громадян, «покращення раси» через позитивну та негативну евгеніку ефективний спосіб скоротити державні витрати шляхом боротьби з генетичним фондом від злочинів, бідності та інвалідності. Платники податків, в очікуванні остаточної людської досконалості, оживляли багато проектів спрямовані на зменшення поширення «непридатних» Стерилізація, яка формально «добровільний», але фактично примусовий у багатьох випадках став примусовим інструмент, що використовується для досягнення цілей евгеніки та охорони здоров'я. Сполучені Штати і Швейцарія були одними з перших країн, які випробували цю хірургічну процедуру[43, с. 468].

В двадцять першому столітті історія та спадщина примусової стерилізації були піддані більшому громадському контролю. Останні висвітлення пресою юридичних, політичних і наукових зусиль із документування історія евгеніки та, зокрема, примусової стерилізації в Сполучених Штатах познайомивши ширшу аудиторію зі спадщиною вдосконалення людини яким продовжують жити американці. Зусилля щодо історичного відшкодування призвели до законодавчих слухань, офіційних вибачення, широке розслідування в пресі та відкриття історичних знаків на честь стерилізованих [28, с. 10]. Незважаючи на широку сферу діяльності, вона докладає зусиль для покращення здоров'я матерів і добробуту дітей, а також стерилізувати інвалідів, «імібецилів» і «божевільних

1920-ті роки змогли здійснити бюрократичне викорінення цілих племен, перекласифікувавши їх у записах перепису населення як «негрів». Ця спадщина залишається живим досвідом для південно-східних племен, яким досі відмовляють у федеральному визнанні.

1.4. Роль держави та Федеральної резервної системи. Серцевина американської політики, це ті рішення, які пов'язані із федеральним бюджетом. Американська Конституція надає конгресу -повноваження визначати політику доходів, затверджувати та виділяти кошти для президента та виконавчої влади. Президентські повноваження дозволяли президенту стягувати податки та витрачати ресурси, лише настільки на скільки дозволяв конгрес. Дуже важливо співпраця президента та конгресу, тому що саме від цього залежить бюджет та пріоритет державної політики. На економічну, національну безпеку та багато інших соціально – політичних, соціально-економічних сторін життя впливає саме розподілення питань витрат між президентом та конгресом. Як вказує на все це відношення Джеймс Тарбер «давати та брати»[23. с 187.].

Тому при розгляді саме реформ та кризи, важливо знати, що Конституція надає конгресу величезну владу, тобто конгрес самостійно розробляє бюджетну систему, а президент лише опирається на свої власні законодавчі традиції, правила та устави. Хоча, як відомо президент має достатньо бюджетних повноважень, але конгрес контролює видатки президента. Вивчаючи всі процеси, маємо розуміти, що в США на конституційному рівні закріплені система розподілу влади між штатами та національним урядом, так само між президентом та двопалатним конгресом, і Верховним судом, які є незалежні один від одного і мають власні прерогативи для прийняття рішень. А також розглядаємо період, коли говорити про американську політичну та економічну стабільність важко. Насамперед потрібно звернути увагу саме на те, яку роль відіграє політична стабільність для вивчення цієї теми. Можна сказати про те, що існує зв'язок між політичною стабільністю та формою правління, тобто політична система є важлива. Джейм Тарбер вказує на те, що існує гіпотеза, що американські політичні інститути стабільні завдяки способу їх дії, аналізувати дуже рідко в науковому плані. І навпаки, вчені вказували на сам характер американського народу, та відсутність виступів проти режиму культурними, соціальними та економічними факторами[23, с. 23] Так ось розглядаючи

стабільність, як один із чинників майбутніх реформ, розуміємо, що роль законодавчих установ багатозначна. Ясно та зрозуміло те, що політичні лідери на арені, можуть використовувати свої повноваження з метою провокацій незадоволення тим чи іншим режимом. Якщо уряд не може забезпечити вимоги виборців, то всім відомий результат, хвилі страйків та виступів, а це висока політична нестабільність. Тобто законодавчі установи можуть підтримувати політичну стабільність, а можуть її не сприймати, але вони є зв'язуючою ланкою між народом та існуючим політичним режимом. Тобто всі вимоги та претензії народу передаються до центрального керівництва, очікуючи на їх реакцію. Тому реформи, це якраз відповідь уряду на вимоги населення, а законодавчі структури є інструментом в управлінні політичної еліти.

Взаємозв'язок багатьох країн світу, зміни в навколишньому середовищі та економіці, дипломатії змушують американський конгрес шукати нові можливості. Як бачимо законодавчі акти конгресу, стосувались різних структур життя суспільства.

Економічний розвиток США це велика частина світової економічної системи, з постійно зростаючою конкуренцією. Питання бюджету, торговельний дефіцит, ринковий курс долара, зовнішня заборгованість, іноземні інвестиції, та інші питання, які часто викликали небезпеку в США. Ці доходи стягуються, як правило за регресивним методом та в меншій степені, ніж федеральні, та можуть використовуватись в цілях стабілізації та стимулювання економічного росту. Найбільша частина доходів в бюджет штатів та місцевих органів надходить від податків на майно (земельна власність, автомобілі, будівлі, тощо). Також важливим є дохід від споживчого податку, але в кожній місцевості є свої ставки на податок. Разом з тим в державі існують військові витрати, податкові пільги знову ж таки корпораціям та багатим податківцям, що призводить до дефіциту федерального бюджету.

Прихильники жорсткої економії які відразу після кризи на фінансових ринках стверджували, що щоб зупинити спад, потрібна була експансіоністська

монетарна та фіскальна політика. Було наведено кілька обґрунтувань жорсткої економії. Мішель Бахман, член Палати представників Конгресу США від штату Міннесота вказала на жорстку економію на початку 1920-х років в умовах глибокої рецесії (посилання на депресію 1920-21 років). Депресія 1920-21 рр. є виправданням жорсткої економії під час кейнсіанського спаду, зменшилася лише після зниження облікових ставок у травні 1921 року.

Вивчаючи історію США в 1920-1930 роки з усіма соціальними та економічними аспектами важливо відзначити те що саме від тих хто прийде до уряду залежала доля розвитку США. Розглядаючи, кризу та реформи цих років, маємо досягнути економічну історію. Звернувшись до внутрішньополітичного життя, почнемо розгляд саме з макроекономічної політики та частки впливу федерального уряду секторі економіки, а також федеральні правила, щодо розвитку бізнесу.

В посібнику Сенишин О. С. «Державне регулювання економіки» визначається, що система державних фінансів США відображає триступінчасту організацію державної влади, а отже і три рівні фінансової структури: федеральний бюджет, бюджети штатів і місцевих органів управління [21, с. 316] Тому важливо розглянути роль кожного із цих структур на економічний розвиток держави.

Розглядаючи кризу та реформи США, слід зазначити, що тут є свої особливості державного регулювання економіки. В 1920 -1930 -ті роки, як і в сучасності найважливішим інструментом державного регулювання економіки США залишається державний (федеральний бюджет). Бюджетно – податкове регулювання уряд застосовує для подолання кризових явищ, а також створення необхідних умов щодо підвищення темпів економічного зростання. Є твердження, що під час депресії 1920-21 рр. уряд і Федеральна резервна система робили прямо протилежне тому, що тепер рекомендують експерти. Навіть, якщо що уряд посилив бюджету політику повільнішими темпами, або що ФРС надала дещо менше ліквідності, а навпаки важливішу роль зіграли, те, що уряд значно

скоротив свій бюджет, а ФРС підвищила ставки до рекордно високого рівня. [37, с. 157]. Але економісти сходяться на думці, що більшість заходів економії були впроваджені адміністрацією Вільсона перед промисловим виробництвом, який досяг свого піку в січні 1920 р.

Федеральна резервна система США була створена у 1913 році, але досі існують розбіжності щодо її ролі в макроекономічній стабілізації протягом 1920-1930рр.

Федеральна резервна система протягом 1923-1924 та 1926 - 1927 років використовувала експансивну монетарну політику, а також як ми побачимо далі стерилізувала приплив золота протягом 1920 -х років, для забезпечення стабільності цін на високому рівні. Зрозуміло, що грошово-кредитна політика відіграє важливу роль в будь якій державі. Існує класифікація за спрямованістю та мірою впливу регулятивних заходів на пропозицію грошей, тому за цими критеріями зазвичай виділяють два типи: політику монетарної експансії та політику рестрикції, що крайніми, протилежними за спрямованістю дії варіантами з усіх можливих механізмів регулювання пропозиції грошей.

Наразі доцільно звернути увагу, що експансійна політика полягає в довільному, швидкому зростанні пропозиції грошей, завдяки чому гроші стрімко «дешевіють», а інфляція набуває високих темпів. Тому цю політику називають ще політикою інфляції, або політикою «дешевих грошей». Під час впливу експансійної політики послаблюються контроль і обмеження на емісійну діяльність та операції з рефінансування центрального банку, на кредитну діяльність комерційних банків (знижується норма обов'язкового резервування, облікова ставка, ставки рефінансування, ставки на ринку міжбанківського кредиту тощо). Здійснюється інтенсивне розширення банками кредитних операцій з метою одержання прибутку[7, с. 123].

Під час Першої світової війни федеральні витрати зросли, і хоча новий податок на прибуток був у змозі щоб частково фінансувати військові зусилля, більша частина фінансування була здійснена через федеральні запозичення та

через дуже поступливу монетарну політику Федерального резерву. Якщо переглянемо ось таку статистику де в 1919 р. федеральні витрати становили 18,5 млрд дол., державні надходження становили 5,13 млрд дол., а національний борг становив 25,5 мільярдів доларів. До 1922 року витрати федерального бюджету впали до 3,3 мільярда доларів, державні надходження скоротилися до 4,0 мільярдів доларів, а державний борг – відповідно знизився до 22,9 млрд дол. За решту 1920-х років видатки в середньому близько 3 мільярдів доларів, надходження в середньому трохи менше 4 мільярдів доларів, а державний борг скорочено до 16,9 млрд дол. Зменшення розміру цих категорій федерального бюджету, безумовно, узгоджується з інтерпретації того, що держава швидко рухалася до *laissez faire* (державне не втручання в економіку). Джейкоб Метцер вивчаючи федеральну систему надав детальний аналіз федеральних витрат 1920 років та пов'язує їх з розширенням федеральних витрат відбулися у сферах суспільних благ, гуманітарної допомоги та соціальних служби соціального забезпечення, а не війною.

Мітчелл вважав, що марнотратство та прорахунки, неправильна реклама, що поширилися під час бумів, які роблять неминучими болісний процес ліквідації. Найбільш обнадійливий спосіб подолати втрати та нещастя депресії, отже, зупинити гарячкові крайності процвітання. Будучи членом президентської комісії з питань безробіття та ділових циклів додав нові елементи: наполягання на остаточному впливі бізнесменів як «найпотужніших актор(ів)» у цьому економічному процесі та «довгострокове планування громадських робіт з наміром отримати більшу частину таких заходів, виконаних у періоди депресії [щоб зберегти промисловість виробництва та підтримки рівня життя робітників. Мітчелл визнає, що межі в економіці та наслідки для задоволення очікувань політичних і бізнес-лідерів, а економістам часто було важко знайти відповідні дані сформулювати рекомендації для політиків і бізнесменів Метафора інженера була популярною серед соціологів, які тісно співпрацювали з «великим інженером», Гербертом Гувером, наприкінці 1920-х і на початку 1930-х років.

Мітчелл, був одним із радників Герберта Гувера, якого найбільше слухали, бізнесмени, були втіленням темна сторона грошової економіки. В той час прогресивні виступали проти егоїзму лідерів бізнесу. Він зазначав, що майже не існувало впливу соціальних наук, тому вже після заснування в 1921 році Національного бюро економічних досліджень, у 1923 р. сформувалася Рада соціальних наук. Мітчелл виробив чіткі погляди на соціальні експерименти та прогнозування вже на початку та середини 1920-х років, але ці погляди змінилися вже наприкінці 1920-х та на початку 1930-х років. Така зміна сталася в 1929 році, скоріш за все, через вплив світової економічної кризи. Але про це поговоримо пізніше .

Повертаючись до початку 20-х років, бачимо що розширене використання та зростаюче значення автомобіля призвело до федерального закону 1921 року, який, у свою чергу, створив основу для масового будівництва доріг. Вже за період 1922 і 1929 роки було прокладено 80 000 миль доріг, які підтримувалися федеральним бюджетом, вартість яких для федерального уряду сягала 670 мільйонів доларів[36, с. 876].

Нарешті, федеральний уряд надав безпосередню допомогу державі, скромні кошти на підтримання здоров'я дітей, на оздоровлення працівників з інвалідністю, а також створити програми професійної освіти

Якщо ж все ж таки порівнювати розвиток держави 1920 – ті роки з довоєнним часом в невоєнних, то зрозуміло, що держава розширює свою діяльність та її роль збільшується

Федеральний уряд також відреагував на стихійні лиха про-надання допомоги та будівництво проектів боротьби з повеннями. Це надано пряму допомогу в партнерстві з приватними благодійними інституціями жертвам Міссісіпі Повінь річки Міссісіпі в 1927 р.¹⁶ Крім того, Закон Джонса-Ріда 1928 року виділив 300 мільйонів доларів на будівництво дамб, дренажні басейни та водоскиди.¹⁷

Роберт Келлер в своїй роботі «Роль держави в економіці США протягом 1920-х років» вказує думку Уікер погоджується, що Федеральна резервна система використовувала свої інструменти для стабілізації економіки в 1923-1924 рр. Проте він заявляє, що існують інші цілі, які пояснюють поведінку Федеральної резервної системи з 1925 по 1929 рік, а саме міжнародні міркування та заборгованість банків-членів у Нью-Йорку та Чикаго[36, с. 876].

Початок 20 -х років ознаменувався зниженням виробництва, безробіттям та зменшенням прибутку дрібних власників, в свою чергу монополістичний капітал намагався компенсувати скорочення виробництва за рахунок збільшення цін, що призводило до розорення малих підприємств. Економісти та історики економіки оцінюють в ці кризові роки показники валового внутрішнього продукту та безробіттям.

Вже під час Першої світової війни федеральні витрати зросли, і хоча новий податок на прибуток був у змозі щоб частково фінансувати військові зусилля, більша частина фінансування була здійснена через федеральні запозичення та через дуже поступливу монетарну політику Федерального резерву. Федеральний резервний банк Нью-Йорка на чолі з губернатором Бенджаміном Стронгом, відігравав важливу роль у політиці Федерального резерву. Після закінчення Першої світової війни закінчився дефіцит витрат адміністрації Вільсона. Для того щоб зупинити інфляцію експансіоністська політика Федерального резерву була різко згорнута. До листопада 1919 року адміністрація Вільсона збалансувала федеральний бюджет, що призвело до скорочення щомісячних витрат майже на 75% за кілька місяців. У 1920-х роках, однак, купівля та продаж цінних паперів США на відкритому ринку стали головне джерело коригування та політичних операцій [31. с 390].

На федеральне регулювання бізнесу в першу чергу вплинуло збереження давньої республіканської ідеології втілювала в собі погляд на бізнес, висловлений Національною асоціацією виробників і Торгово-промисловою палатою. Регулююча роль уряду спиралася на три основних принципи. По-

перше, економічні закони роблять непотрібним державне регулювання бізнесу. По-друге, але при наявності існування державне регулювання, то воно має відображати наявність лише установок і поглядів. По-третє, після того, як діловий успіх продемонстрував цінність і компетентність у всіх сферах, важливо, до регуляторних органів, на державну службу слід обирати з бізнесу спільноти. Консервативна республіканська ідеологія проявляла пробізнес-інтереси до Федеральної комісії із зменшенням інтересу до торгівлі, а також в проведенні антиконкурентної ділової практики, з посиленням слабкості застосування антимонопольного законодавства Міністерством юстиції

Аналізуючи історію економічних кроків 1920-1921 рр., економісти дійшли висновку, що при адекватному платоспроможному попиті і відсутності пастки ліквідності, можна було досягти будь-якого необхідного управління попитом коригування монетарної політики. Це було досягнуто Федеральною резервною системою, коли вона ініціювала зниження облікових ставок у травні 1921 року, щоб продовжити відновлення. Але аналітична точка зору кейнсіанців, стосовно жорсткої економії Вільсона та Гардінга не була такою згубною, як сувора економія президента Гувера на початку 1930-х років, тому що в 1920 р. відсутність суттєвих недоліків попиту вдарила по економіці.

Заходи по економії які були впроваджені до початку 1920-21 рр., помилково приписують Уоррену Гардінгу, упускаючи відповідальність адміністрації Вільсона. Експерти та економісти з найбільших шкіл зазвичай сперечаються про причини Великої депресії та визначають два різних типи втручання. Монетаристи малого уряду, які дотримуються традиції *laissez faire* Мілтона Фрідмана, роль якого ми розглядали, вважають, що Федеральна резервна система має закачувати більше грошей, щоб запобігти глибокій депресії економіки, тобто забезпечити ліквідність. Щоб заповнити прогалину в сукупному попиті, кейнсіанці великого уряду, такі як Пол Кругман, запевняли в необхідності масштабного фіскального стимулювання, тобто стосовно величезного бюджетного дефіциту Але , що одна , що інша сторона

дотримуються спільного, що для уряду та ФРС було б цілковитою катастрофою, якщо б вони відступили та дозволили ринковим відносинам діяти своїм природним шляхом після великого фондового ринку чи обвалу нерухомості. Хоча австрійські економісти відкидають обидві форми, вважаючи, що ринок відреагував ефективніше.

Герберт Гувер, бачив уряд, який діє посередині між несоціальними індивідуалізм *laissez-faire* та державне планування, тому саме позиція та поведінка Федеральної комісії з торгівлі і Міністерство юстиції також узгоджується з новою точкою зору роль уряду, яка розвивалася в 1920-х роках. Гувер, сприяв торговим асоціаціям і заохочував Федеральну торгову комісію та Антимонопольний відділу Міністерства юстиції більше співпрацювати з бізнесом. В американському світі є ось такі приклади, де, федеральний уряд розширив свою регулятивну діяльність на території нових технологій. Закон про повітряну торгівлю 1926 року та Федеральна радіокомісія 1927 року.

Довгі роки традиційна система регулювання залишалась, яка ґрунтувалась на кейнсіанській моделі, політиці монетаризму. Тут держава регулює відносини сторін, забезпечує їхню свободу, стимулює чесну ділову активність і карає тих, хто ігнорує право та інтереси суб'єктів ринку

Гувер рекомендував Гардінгу проводити таку політику, але ставши президентом, почав втілювати в життя.

Висновки до розділу

У цьому розділі нами було досліджено праці та наукові роботи провідних економістів, фінансистів та науковців, які досліджували чинники депресії, її вплив на економічну та соціальну політичну ситуацію в США. Також використовувались наукові дослідження та праці відомих євгеністів та визначних професорів навколишнього середовища.

Найчастіше для пояснення економічних процесів застосовують теорії представників жорсткої економії, які мають небагато аргументів на свою

користь, а депресія 1920-21 років не пропонує додаткової підтримки для скорочувальної фіскальної політики в умовах рецесії, що характеризується низьким платоспроможним попитом і фінансовою кризою високого боргу.

Депресія 1920-21 років є повчальною, тому що встановлені причини депресії, такі як: фіскальне та монетарне скорочення після Першої світової війни та підвищення облікової ставки не врятувало економіку.

Але депресія 1920-21 років навчила та залишила уроки для висновку та запобіганню наступних криз. В умовах рецесії не повинно відбуватись скорочувальної фіскальної політики, що характеризується низьким платоспроможним попитом і фінансовою кризою високого боргу.

Зважаючи на наведені вище аргументи, можна погодитись із тим, що основні реформи, які б мали підвищити рівень економіки та покращити життя, навпаки працюють на монополізований капітал. З досліджених робіт, можна зробити висновок про те, що післявоєнні роки створювалися сприятливі умови для розвитку та діяльності таких організацій, як ку-клукс-клан, розвитку євгеністського руху, у яких була спільна мета «очищення американської нації».

РОЗДІЛ 2

ВІДНОВЛЕННЯ ДОВІРИ ДО РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ПАРТІЇ. «ПРОСПЕРИТІ» ТА ЗАНЕПАД

В даному розділі охарактеризовано та проаналізовано роль монополістичного капіталу 20-х років ХХ століття. Виявлено проблеми та перешкоди, які негативно впливають на економічне та соціальне життя суспільства.

2.1. Період тимчасової та часткової стабілізації. Влітку 1923 р. під час подорожі на Аляску президент Гардінг захворів і помер. На президентській посаді, згідно з Конституцією, його змінив віце-президент К. Кулідж, саме йому належить фраза: «Справа Америки – це бізнес», яка стала знаменитою. Йому багато в чому пощастило, що він очолив уряд США у найкращі для американської економіки повоєнні роки, коли чи не весь капіталістичний світ схилився перед Нью-Йорком як перед кредитором. Сприятлива економічна кон'юнктура сприяла спаду страйкової боротьби робітничого класу, активності профспілкового руху та фермерських рухів, ослаблення виступів соціального протесту.

1923 рік показав політичну боротьбу не лише в міжпартійній боротьбі, але і в середині кожної партії. В цей час спостерігається підйом підприємницької діяльності, а також змальовується їх міфічний ореол. Республіканці мали більшість, їх мета була збільшення збагачення. Демократична партія мала меншість, але все ж розраховувала на підтримку в 1924 році, і вже тоді намагалась втілити в життя деякі реформи, під керівництвом А. Сміта протягом 1919-1920, 1923-1924 - реформи стосувались виконавчої влади, та деякі частково соціальні: вводилось пенсійне забезпечення травмованих на підприємстві, для малозабезпечених будувались дешеві квартири з частковим залученням коштів із казни штату. Інший представник Кокс зі штату Огайо, мав подібні проекти, а

наступний важливий представник У. Дж. МакАду, користувався найбільшим авторитетом в партії. Він мав чималу підтримку, яку він черпав в основному з бази електорату фермерства Півдня та Заходу, що надало можливість створення «аграрної» коаліції. Наступна коаліція «міська» виражала інтереси промислово – фінансових представників Нью-Йорка, Бостона та Чикаго, тобто шукали підтримку в північно-східних штатах. Обидві коаліції мали спільні інтереси щодо зменшення централізації влади президента, та проти тарифних ставок. Але кожна із них виражала інтереси тих кого вона представляла, тобто «аграрії» вимагали субсидій для фермерства, регулювання діяльності залізничного сполучення, а також допомога держави в експортуванні залишків продукції. Звичайно «міська» коаліція мала захищати власні інтереси, насамперед пенсійне забезпечення робітників та їх сімей, будівництво міського дешевого житла, збільшення розвитку гідроелектростанцій та підвищення електропостачання найбільших промислово-індустріальних центрів держави.

Американські суди також відіграють важливу роль в економці держави, кожний із президентів намагався підкорити собі суддів. Звичайно кожний із них знаходив власні важелі впливу, Ф.Д. Рузвельт завжди мріяв провести реформу судової системи, що деякі історики визначають як можливість перебрати їхні функції. На американські суди покладена важлива функція з розгляду скарг компаній і окремих осіб щодо дій державних агентств, які здійснюють регулювання конкретної галузі. Тобто власне розвиток корупційної системи, контрабанди, монополізація ринку, говорить про неефективну роботу суддів.

Кінець 1923 року відкривав все більше корумповану владу адміністрації президента Гардінга. Звичайно це не могло не відобразитись на політичній долі республіканської партії, а ще й тому що більшість її представників були учасниками величезних спекуляцій державною власністю- нафтогазоносними землями штату Каліфорнія, Вайомінг. МакАду, як приватний адвокат, також був причетний до цих махінацій, а ще Ч. Форбс, особистий друг Гардінга. Всі ці події почались в березні 1923 року, коли спеціальна сенатська комісія розпочала

розслідування щодо діяльності Бюро допомоги ветеранам війни. Очолив її молодий та амбіційний ветеран демократичної партії Т. Уолш. До розкриття справ під керівництвом Т. Уолша відносяться і розкрадання фондів, які були виділені для пенсійного забезпечення ветеранів війни, а також махінації з майном яке було конфісковано за часів Першої світової війни у німецьких фірм в США, вперше за всю історію США міністрів внутрішніх справ Фолл потрапив за ґрати, Догерті, генеральний прокурор був звільнений, тобто деякі найвпливовіші особи потрапили під їх знищення.

А.С. Маникін радянський історик вказує «адміністрацій Гардінга продовжувала пошуки світового лідерства, основою чого є ізоляціонізм зі своїми успіхами: домовленості Вашингтонської конференції, вирішення проблемних боргів та укріплення позиції в міжнародних економічних відносинах, але не в світовому лідерстві» [16, с. 93] хоча це був основний курс монополістів. Експансіонізм та розвиток монополій, закони які допомагали їм збагачуватись ось, що визначали республіканці в своєму курсі.

Американський період «проспериті» не відзначався стабільністю навіть на протязі 1923-1924 років. Промисловість двічі відчувала занепад, в 1924 та 1927 рр. не було викорінено безробіття.

В період з 1924 по 1929 життєвий рівень населення виріс, але не всі категорії населення це відчули. Зрозуміло, що всі хто відносився до промислових працівників, а саме міський середній шар населення, кваліфіковані працівники промисловості, робоча аристократія. Порівнюючи цей період, є відомості, що індекс роздрібних цін був незмінним, збільшення сум заощаджень великого прошарку населення: 1923р.- 22105 млн., а в 1929 р.- 34536 млн. [6, с. 26].

З 1924 по 1929 рік період, який часто називають «період процвітання» чи проспериті, хоча валовий національний дохід в середньому був 2,4 % на рік.

Перше місце займала промисловість, а особливо швидко розвивалось виробництво засобів споживання, автомобільна промисловість. Генрі Форд – став символом американської автомобільної системи в 20-х роках і його

автомобіль «Форд- Т», тепер це масовий засіб пересування, а не розкіш. Число автомобілів зросло майже в двоє за період з 1921 по 1929 роки.(11 до 23 млн.)(6, с. 26 Галкін)..

На внутрішньому ринку масово з'являються пральні машини, холодильники, та радіоприймачів. Наприклад, радіоприймачів у 1930 році було 12 млн., а в 1932 році -16 млн. [13, с. 59]. Для порівняння можна поглянути, що наприкінці 1900 року основна увага споживання була зосереджена на предметах першої необхідності, а вже протягом 1920-х років виник новий етап, який зосереджувався на зручностях споживчих товарів тривалого користування. Саме така зміна означала, що а більша частина особистих доходів, а отже, суспільних доходів і виробничих потужностей тепер спрямовувалися на новий тип попиту та пропозиції. Багато хто почав витратити більша частку свого доходу на зручності [35, с. 23].

Завдяки розвитку цих видів промисловості, зменшується кількість безробітних, реальних цифр ніхто не знав, але статистика підраховувала, що з середини 20-х рр. стає помітний занепад в будівництві

Хоча маючи заощадження американський робітник працював зі збільшеним почасовим робочим днем, збільшений протягом періоду 1923-1929 рр. на 32%, а заробітна плата в 1929 році на 8 % порівняно з 1923 р. А як же жив робітник, за рахунок чого вони могли собі дозволити, всі ці товари, які стали доступні. Дуже проста відповідь, система продажу в кредит. Як вказує Галкін, що зальний обсяг кредитних угод досягала 5-8 млрд. доларів щорічно Наприклад три четвертих всіх автомобілів продавались в розстрочку строком на два роки, іноді на чотири [6, с. 27]. У зв'язку з піднесенням економічного життя американців, їх політичні погляди вірили, що «бізнес може все ». В свою чергу вони мабуть не помічали, що десята частина населення жила, як герцоги, що із них 5 % власники найбільших корпорацій країни, тримали 84,34 % капіталу від усіх доходів в 1929 році, ось так республіканська адміністрація допомогла їм збагатитись.

Більше тисячі підприємств об'єднались в трести, що збільшує значення монополій, тут було сконцентровано майже 58% робітників, а вони виробляли 69,2 % промислової продукції. Найбільша концентрація виробників відзначилась і автомобільній, металургійній, енергетичній, хімічній, газовій та нафтопереробній промисловості. Монополістичні групи Рокфеллера, Моргана, Меллона, Дюпона все більше і більше посилюють свій вплив. За ще більшим бажанням збагатитись вони, в боротьбі з конкурентами намагались здешевити виробництво, зменшити вартість виготовленої продукції. Використовуючи механізацію та конвеєрну систему, стандартизацію виробництва, збільшуючи використання електричних двигунів, саме це збільшувало продуктивність праці, але при цьому збільшувалась експлуатація американських робітників. та прискорюється інтенсифікація праці. Інтенсифікація праці прискорила процес зношування організму. Велика кількість інвалідів просто залишались на вулиці без роботи, заміна робітників після 40 років на більш молодих, залишала перших без засобів існування. Відсутність системи страхування, змушувало їх поповнювати ряди безробітних, в пошуках тимчасового заробітку. Ті хто залишались працювати а підприємствах, вже могли виконувати роботу за двох-трьох, а то і десяти робітників довоєнного часу. Але нажаль ні заробітна плата ні час роботи не змінилися, лише збільшилися прибутки монополістів.

Дохід найбільших корпорацій США зміг вирости на 65 % в 20- ті роки, завдяки податковій політиці, яку впроваджувала республіканська партія. Але американський робітник навіть при збільшенні заробітної плати на 1929 рік вона складала 8% вище порівняно з 1923 роком. Тому наглядно бачимо який відноситься відсоткове збільшення доходів 65 до 8, зважаючи на їх різні доходи. Тому чи були роки процвітання для всіх чи для окремих осіб, важливо детально розглянути економічні закони тих років.

Є думка істориків про те, що розвивались саме та галузь економіки, яка користувалась швидким попитом, тобто ті що були орієнтовані на тогочасного покупця.

Система продажу в кредит набувала широко поширення, загальна сума кредитних угод досягала від 5 – 8 млрд. доларів щорічно. Наприклад, протягом 3- 4 років, а частіше на 2 роки три четвертих всіх автомобілів були продані в кредит [б.с. 27]. Але не змушувало американців задумуватись, тому що вони вірили, що насупили часи розквіту американської економіки і республіканська партія все більше запевняла в найкращі стабільні роки попереду, і підтримувалась думка про те, що «бізнес може все». На той час важливу роль відігравали республіканці міністр торгівлі та праці Г. Гувер і Дж. Девіс, які вимагали підтримку організації саморегулювання бізнесу та повний контроль та своєчасне забезпечення інформацією стосовно економіки країни, але їхні рекомендації нічого не змінювали.

З 1923 року по 1929 більшість населення вірило стабільний зовнішній розвиток країни. Хоча якщо розглянути на реальному прикладі окремих гілок економіки в цей час з 1921-1929 рр. виробництво харчових продуктів виросло лише на 13%, тканини на - 16% , а взуття – на 12% [б, с. 28].

Фермерське господарство ніяк не могло вийти на більш стабільний шлях розвитку. Відношення цін на сільськогосподарську продукцію та промислові вироби, створили «ножиці цін», призводили фермерів до заборгованості. Заборгованість сягала на 1923 рік -7,8 млрд .дол. а в 1929 році в два рази більше 14,1 млрд. дол. Одночасно відбувалось збільшення податку та відсотки за кредит в банку призводили до розорення фермерів, які також поповнювали ряди безробітних. Тут також відбувається процес укрупнення господарств, на відміну від малих та середніх фермерів, вони могли використовувати найману працю та, механізацію виробництва та використання добрив. Перші в свою чергу виходили на шлях батраків, в кращому випадку орендаторів, або ж відправлялись в міста в пошуках роботи .Важливо згадати що саме нові протекціоністські тарифи мали забезпечити фермерам краще майбутнє, і що період «проспериті» не для всіх був таким.

1922-1923 роки відзначились досить корупційними для багатьох чиновників та державних урядовці, які були близькі до президента Гардінга. Користуючись своїми повноваженнями та можливостями вони збагачувались порушуючи Конституцію Америки. Була створена комісія для розслідування на чолі з сенатором-демократом Уолшом, який знаходив компромат на міністрів та самого президента. Після загадкових обставин смерті Гардінга 2 серпня 1923 року, пост президента отримав віце-президент Кальвін Кулідж. Йому випала доля підняти авторитет республіканської партії та відновити довіру виборців.

В листопаді 1924 року перемога республіканської партії, пояснюється декількома чинниками, по перше найбільший фінансовий капітал і урядовий капітал, а також деяким причинам покращенням та підвищенням цін на сільськогосподарські вироби, наприклад як неврожай в Канаді та Європі, створював кращі експортні ціни. На цих виборах 1924 року переміг Кулідж, але на виборчих дільниці з'явилося лише 48% виборців, із них 26% проголосували за Куліджа, тому чому була така низька активність виборців це вже інше питання.

У 1928 році, коли відбулися чергові президентські вибори, американська економіка досягла піку підйому. Республіканці, на всі лади звеличуючи успіхи американського капіталізму, стверджували, що в США знайдено шлях до безкризового розвитку, що ключ до такого розвитку лежить в руках республіканської партії. За період 1925 -1929рр.- світовий ринок отримував 48% промислової продукції США. Національний дохід США прирівнювався до загального доходу 23 інших країн разом взятих, ці засоби потрапляли до 40 тис. американських мільйонерів.

2.2. Причини депресії та президенство Гувера. До того як Гувер отримає законні повноваження, а саме 21 листопада 1929 р президент Гувер лідери галузі обіцяли не скорочувати заробітну плату, і багато вчених називають поворотним моментом у політиці. На виборах, природно, переміг Гувер із солідним відривом у 6 млн. голосів від А. С. Сміта – кандидата демократів, першого в історії США

католика ірландського походження, що висунув свою кандидатуру на цю посаду. Коли у березні 1929 р. Гувер вступив у Білий дім, майже всі були впевнені, що Америці забезпечено ще чотири роки економічного процвітання широко розрекламованої конференції в Білому домі

Розпочався період коли була ліквідована нестача товарів, і вже відчувалось зменшення попиту на те, що раніше знаходило ринки збуту. 1929 рік для товарного ринку, виявився переповненим і неспроможним забезпечити покупну спроможність робітників. Цьому були причини, низька заробітна плата та за рахунок конвеєрного та механізації виробництва, експансіоністської політики, виготовлення товарів та насичення ним внутрішнього ринку.

Перші сигнали наближення економічної кризи проростали вже середині 1929 року, а саме зі скороченням будівництва, падіння автомобільної промисловості і допоміжних їй. Американська економіка вступила в рецесію – споживчі витрати починають падати, а кількість непроданих товарів починає накопичуватися, тим самим відбувається уповільнення виробництва. У той же час, ціни на акції продовжують рости, і до осені того ж року, вони досягли рівня, який вже не міг бути виправданий очікуваним у майбутньому рівнем доходів. Періодично проходили зриви курсу на нью-йоркській біржі. 24 жовтня 1929 року, фондова бульбашка лопнула – інвестори починають масово продавати акції.

Слід відзначити причини самої кризи:

1) маючи майже половину золотого запасу країн з ринковою економікою, Манхеттен перетворився на світовий фінансовий центр у 1920 р. У фінансовому світі, як і раніше, провідною валютою залишався фунт стерлінгів (долар лише в кінці Другої світової війни посяде його місце). “Ізоляціонізм” і брак геополітичної економічної політики США сприяли тому, що основну частину коштів, інвестованих за кордон, використовували в економіці країн американського континенту. Банки Нью-Йорка не витримали величезного грошового потоку, і в жовтні 1929 р. відбувся відомий “обвал” із трагічними

наслідками для світової громадськості. Це був урок для США, котрі розірвуть з доктриною “ізоляціонізму”;

2) розвиток фермерства - укрупнення господарств здійснювалося у процесі інтенсифікації виробництва, а місткість внутрішнього і зовнішнього ринків звужувалася. Результатом стало сільськогосподарське перевиробництво. Канада, Австралія й Аргентина потіснили США на зовнішньому ринку в поставках зернопродукції аж до кінця ХХ ст.;

3) спостерігалось недовантаження виробництва в традиційних галузях.

4) монополія виробництва призвела до значного скорочення малого і середнього підприємництва – головного конкурента. Пристосовуючись до ринку, великі монополістичні об'єднання зменшували обсяги виробництва, намагаючись при цьому підвищити ціни на свою продукцію.

5) Однією з головних її причин була дефляція

Але чітко можна зрозуміти, що коли в країні криза, то влада повинна проводити засоби на зменшення цього процесу.

Спроби Федерального резерву уповільнити спекулятивний бум акцій сприяли уповільненню пропозиції грошей між 1928 і 1929 роками. У пориві 1929 року фондовий індекс Доу Джонса досяг піку на початку вересня. Більшу частину жовтня ФРС продавала цінні папери США, але ця політика швидко змінилася, коли індекс Доу Джонса впав на 24 відсотки в понеділок 28 жовтня, і в чорний вівторок 29 жовтня. В свою чергу ФРС Нью-Йорка миттєво відреагувала, купивши цінні папери США на 115 мільйонів доларів. Протягом наступних двох днів ФРС виявила, що вона на правильному шляху і до кінця жовтня скуповувала американські цінні папери на 157 мільйонів доларів, а потім зробив чисті покупки (після відрахування продажу цінних паперів) ще 161 мільйона доларів США в листопаді та 13 мільйонів доларів США в грудні. ФРС Нью-Йорка 1 листопада знизила облікову ставку з 6 до 5 відсотків а потім до 4,5 відсотка до 15 листопада, після того як показник Доу Джонса впав приблизно до двох третин свого 25 жовтня до 11 листопада [31, с. 390].

У Сполучених Штатах, після краху фондового ринку, який посіяв паніку на Уолл-стріт знищила активи мільйонів інвесторів незабаром почалася. Велика депресія (1929-39), найглибша та найтриваліша економічна криза в історії західного світу. Хоча стандартна кейнсіанська історія, вважає, що Герберт Гувер нічого не робив, зараз абсолютно хибна. Федеральний резервний банк Нью-Йорка після обвалу фондового ринку знизив свою облікову ставку – суму, яку він стягував за кредитами – у спробі допомогти фінансовій системі, що перебуває в обложені. Зниження облікової ставки продовжувалось протягом наступних двох років, до граничного рівня 1,5 відсотка до травня 1931 року. З моменту створення Федеральної резервної системи 1913 року це була найнижча облікова ставка, яку ФРС Нью-Йорка коли-небудь застосовувала. Рекордна кількість акцій – 12,9 млн, була продана у той же день, відомий як “Чорний четверг.” Через п’ять днів, відбувся “чорний вівторок” – близько 16 млн акцій було продано після того, як інша хвиля паніки охопила Уолл-стріт. Мільйони акцій практично обезцінилися і десятки тисяч людей збанкрутували. А тим, кому пощастило залишитися на робочому місці, знижують заробітку платню, що ще більше посилює падіння купівельної спроможності населення. Багато американців були змушені купувати в кредит товари першої необхідності – їжу, ліки, тощо

Незважаючи на запевнення президента Герберта Гувера та інших урядовців, що криза мине сама собою, ситуація продовжували погіршуватися протягом наступних трьох років. До 1930 року, вже 4 мільйони американців втратили роботу, 1931 році число безробітних зросло до 6 мільйонів. У той же час, промислове виробництво скоротилося вдвічі. Зростає кількість бездомних по всій Америці, велика кількість людей починає голодувати. Восени 1930 року починається перша з чотирьох хвиль банківських паніки, так як велика кількість інвесторів втратили впевненість у платоспроможності своїх банків та зажадали зняти свої депозити в готівці, банки перестають видавати нові кредити, щоб повернути кошти по депозитам. жовтня Однак у 1930 році невдачі в деяких штатах середнього заходу «привели до широкомасштабних спроб конвертації

депозитів у валюту» [36, с. 3], і банки почали банкрутувати ще ширше: 256 у листопада і 352 у грудні. Крах Банку Сполучених Штатів (незважаючи на приватний банк назви) у грудні було особливо важливим. Друга хвиля паніки знову охопила банки навесні і восени 1931 та восени 1932 року. Обмежити конвертованість, банки Нью-Йорка не мали ні відповідальності, як це було в 1907 і 1893 роках. Обмеження Федеральної резервної системи могли розірвати цикл, який призвів від бажання ліквідності до конвертації депозитів у валюту, аж до втечі банків і невдачі та збільшення бажання отримати ліквідність. Фрідман і Шварц висловлюють думку, що такі обмеження мали б запобігти подальшим невдач. Вони також стверджують, що нездатність ФРС належним чином запровадити монетарну політику, було причиною поглиблення Великої депресії. У будь-якому випадку банки не обмежували конвертованість і ФРС не вливала необхідну ліквідність вважаючи, що після Великої депресії, монетарна політика була пасивною неефективний у період 1929-33. Історія Сполучених Штатів була майстерною колекцією даних, оповідань і аналітики щодо монетарної політики. Фрідман і Шварц розглядають це питання дійшовши висновку, що це співпало з нещасливими обставинами. В той час від туберкульозу в жовтні 1928 помер Бенджамін Стронг, президент ФРС Нью-Йорка, який мав сильні знання, досвід і силу характеру, щоб забезпечувати керівництво всією системою, а його смерть залишила вакуум. Лідерство після смерті Стронга перейшов до Ради керуючих у Вашингтоні. Рада була слабкою, не маючи знань та досвіду, тому не могла належним чином керувати системою: «Пояснення ...є зміщення влади всередині системи та брак розуміння та досвіду окремих осіб кого змінила влада» [38, с. 3].

Реакція ФРС на банкрутство банків протягом наступних трьох років була різною. У відповідь на потоки золота та вимоги до кредиту, ФРС більшу частину 1930 року вносила корективи в свою політику, а саме знижуючи облікову ставку та купуючи цінні папери. Але вже в серпні -жовтні 1931 року зіткнулась з тим, що обсяг призупинених депозитів знову підскочив, і після цього стався різкий відтік золота. А ще цьому посприяла політика Великої Британії, яка у вересні

1931 року залишила золотий стандарт, що змусило ФРС ще більше зосередитись на міжнародній меті та запобігти втечі золота до Європи. При цьому поступово збільшуючи облікову ставку від 1,5 до 3,5 відсотків до 16 жовтня 1931 року.

26 жовтня Комітету з політики відкритого ринку (ОМРС) приділив більше уваги банкрутству банків, ніж відпливу золота, але це не призвело значною мірою до зміни політики ОМРС. Комітету з політики відкритого ринку рекомендував банкам-учасникам заохочувати кредитування банків, які перебувають у скрутному становищі, а потім переоблікувати ці позики Федеральному банку обслуговують системні банки. Незважаючи на вищі облікові ставки в жовтні, банки-учасники різко збільшили свої запозичення у дисконтному вікні ФРС в свою чергу продали Федеральній резервній системі велику кількість банківських акцептів до ФРС. Майцер, стверджує, що ФРС зробила більше для підтримки Банку Англія в серпні та вересні, ніж це було для американської банківської системи після Британії залишив золото [31, с. 390].

Впродовж літа нова хвиля банківських банкрутств змусила президента Герберта Гувера шукати нові дієві надзвичайні заходи поза Федеральним резервом. У жовтні 1932 року, він зустрічався з банкірами щодо заснування Національної кредитної корпорації (НКК), де був розроблений шлях як комерційним банкам добровільно об'єднувати ресурси для купівлі ринкових активів неплатоспроможних банків і надавати банкам альтернативні позики на основі активів, які ФРС не могла прийняти як заставу [31, с. 390].

Адміністрація Гувера почала розробляти плани щодо створення державної корпорації з повноваженнями кредитувати банки та підприємства, а також Закон Гласса - Стігола 1932 року, який розширив коло активів, на які ФРС могла надавати кредити банкам-учасникам.

Протягом лютого – червня 1932 року Федеральна резервна система придбала трохи більше понад 1 мільярд доларів у державних цінних паперах США. Між тим, ФРС намагаючись запобігти банкрутству банків, надавши позики на 784 мільйони доларів понад 4000 банкам між лютим і листопадом

1932 р. Фрідман і Шварц стверджують, покупка на 1 млрд дол у 1932 році було «надто мало, занадто пізно»[31, с. 391]. Після завершення основних закупівель на відкритому ринку влітку 1932 р. політика ФРС змінилася відносно пасивний стан, а коли в грудні 1932 р. обрушилася нова хвиля банкрутств і за перші два місяці 1933 року ФРС мало що зробила.

Неодноразово ми звертали увагу на головну роль ФРС в грошово - кредитній політиці. Тут важливо відзначити, що під час паніки ФРС використовувала два інструменти впливу на пропозицію грошей: операції на відкритому ринку, дозвіл банкам - членам позичати (або дисконтувати векселі для ФРС) тобто резервні вимоги. Мілтон Фрідман та Анна Шарц на їхню думку, в то й час ФРС мала б знизити облікову ставку та купівлю облігацій, що в сою чергу призвело б до зниження банкрутства банків та збільшення грошової маси Проте Федеральна резервна система приділяла пильну увагу міжнародному золотому стандарту, та обіцяла , що банки США виплатять унцію золота за кожні 20,67 долара банкнот Федеральної резервної системи. Щоб зробити долар більш привабливим на час, коли стандартна політика у відповідь на відтік золота передбачала підвищення облікової ставки і продаж (або принаймні скорочення купівлі) існуючих облігацій, ФРС мала вжити заходів.

Відомо, що світова економічна криза спричинила аналогічні проблеми , тому не тільки ФРС (разом з іншими центральними банками в усьому світі) стягувала надзвичайно низькі ставки за позиками, Як пише Роберт П. Мерфі що, «Менталітет керівників центральних банків був іншим у перші роки Великої депресії.» Встановлення високої облікової ставки, було пов'язане з політикою очищення тобто ті фірми, які були справді платоспроможними, але неліквідними, були б готові платити високі процентні ставки за позиками центрального банку, щоб витримати їх через шторм, та фірми, які були просто неплатоспроможними, оскільки вони не могли дозволити собі високі ставки. Однак цього не було влаштовано після катастрофи 1929 року.

Справа не тільки в том Протягом наступних кількох років, рівень споживчих витрат та інвестицій впав, викликаючи різке зниження обсягів промислового виробництва та підвищення рівня безробіття. До 1933 року, коли Велика депресія досягла свого найнижчої точки, близько 13 – 15 мільйонів американців були безробітними і розорилася майже половина банків.

1907 і 1930-ті роки як екстремальні природні експерименти в банківській та монетарній політиці. Існує пояснення, що банківська система (1907) змушена була діяти сама по собі, а в (1930-ті роки) коли ФРС як постачальник ліквідності не справляється зі своєю роботою. В будь якому разі це призвело до скорочення економіки та різкого пониження цін. Пояснюється це і тим , що ціни впали, тому що попит на гроші (ліквідність) зросла, набагато більше, ніж пропозиція грошей. Вихід з такої економічної ситуації був єдиний спосіб, це врівноважити попит і пропозицію, а це було можливо лише якщо підвищити ціну грошей (тобто знижувати рівень цін в економіці, який є зворотним до ціни грошей).

Адміністрація Гувера та Конгрес збільшували номінальні федеральні витрати на 52 відсотки з 3,1 мільярда доларів США у фінансовому році 1929 р. до 4,7 млрд дол. США в 1932 р. та 4,6 млрд дол. США в 1933 фінансовому році. Після коригування дефляція на початку 1930-х років , реальні державні витрати в епоху Гувера досягли піку на понад 88 відсотків [31, с. 401]. Наприклад, Гувер ще за президенства Гардінга під час економічної кризи 1920-1921 років підтримував та наполягав на численні проектах громадських робіт. Хочу нагадати, про Фінансову корпорацію реконструкції (RFC), заснована під керівництвом Гувера, яка швидко влила понад 1 мільярд доларів на підтримку проблемних банків. Фінансова корпорація реконструкції надавали безнадійні кредити під час буму наприкінці 1920-х років, в той час 1 мільярд доларів справді означав щось. Гувер залишався рішучим прихильником збалансованих бюджетів протягом усього свого президентства, а його уряд розширював існуючі програми шляхом подвоєння витрат на федеральні дороги та збільшення витрат на інженерний корпус армії на річках, гаванях і боротьбі з повеннями на понад 40

відсотків [31, с. 401]. Дамба Гувера, яка була запущена до початку Великої депресії, також зробила великий внесок

Збільшуючи видатки адміністрація Гувера, втрачає податкові надходження, а також падає федеральний бюджет і з'являється перший дефіцит після Першої світової війни. Адміністрація Гувера мала дефіцит тому що номінальні та реальні податкові надходження впали після 1930 року, головним чином через економіку.

Відповідно до Закону про доходи від 6 червня 1932 р адміністрація Гувера намагалася повернути назад падіння податкових надходжень. Протягом 1930-х років менше 10 відсотків домогосподарств заробляли достатньо, щоб сплачувати податки на прибуток. Особи з менш ніж \$2000 річного доходу та сім'ї з чотирьох осіб з менш ніж \$5000 були звільнені від податку. Тобто сім'ї з чотирьох осіб не платили податки, поки їхній річний дохід не досягне 5000 доларів. Ті, хто має дохід понад 5000 доларів, відповідно їхні ставки зростали за категоріями доходу подібним чином. Ставки податків різко підскочили для фізичних осіб: які заробляють від 2000 до 3000 доларів США на рік, їхні ставки зросли з 0,1 відсотка до 2 відсотків для доходів від 10 до 15 тисяч доларів-ставка зросла з 0,9 до 6 відсотків, а для тих, хто заробляє понад мільйон найвища - ставка зросла з 23,1 до 57 відсотків для тих,. Зросли податки на корпорації від 12 до 13,75 відсотка [31. с.403].

Підвищення ставок податку на прибуток мало зупинило падіння податкових надходжень, оскільки надходження від податків на доходи домогосподарств і корпорацій, а також податки на нерухомість впали на 37 відсотків з 1,1 мільярда доларів США 780 мільйонів доларів США між 1932 і 1933 роками. Але нові акцизи Закону про доходи 1932 року на транспортування нафтопроводами, електроенергію, банківські чеки, комунікацій і виробників, зокрема автомобілів, шин, масла та бензину відсотка [31, с. 403].

За часів адміністрації Гувера та Рузвельта більше часу був дефіцит економіки, але в той час Джон Мейнард Кейнс висував свої теорії про те, що

економіку можна вивести з рівноваги низької зайнятості шляхом збільшення державних витрат і зниження податків і, таким чином, збільшення державного бюджету бюджетний дефіцит. У грудні 1933 року Кейнс писав, що збільшення витрат не буде достатньо, що Рузвельту необхідно навпаки зменшити податки та створити великий дефіцит федерального бюджету відсотка [31, с. 404].

Еггертссон вважає, що перехід Рузвельта до бюджетного дефіциту в 1933 році мав значні наслідки тому що це невід'ємна частина загальної програми переоснащення економіки шляхом відключення золотого стандарту та використання більш експансивної монетарної політики. На його думку, дефіцит служить як інструмент зобов'язання, який допомагає переконати громадськість, що уряд продовжить діяти та проводити експансіоністську монетарну політику для монетизації створеного боргу відсотка [31, с.405]. Таким чином, дефіцит мав би сприяти зміні очікувань щодо майбутньої політики, яка матиме великі реальні наслідки. Однак важливо зазначити, що Еггертсон відводить велику роль саме дефіциту та його зміні у федеральних витратах.

Майкл Бордо в своїй статті «Закупівлі на відкритому ринку Федеральної резервної системи 1932 року як прецедент .Кількісне пом'якшення» доводить, що операція проведена Федеральною резервною системою, на піку Великої депресії на відкритому ринку на 1 мільярд доларів, була успішним прецедентом нещодавніх програм QE .За програмою 1932 року було передбачено великі покупки середньо- та довгострокових цінних паперів протягом чотирьох місяців і це приблизно 2% від ВВП 1932 року.

Підняття податків в 1932 році, мало на меті зменшити дефіцит федерального бюджету. Існує думка сучасних кейнсіанці про те, що скорочення дефіциту є поганою ідеєю в умовах депресії, а також погано підвищувати ставки податків посеред економічної катастрофи. У 1932 році найвища гранична ставка податку на прибуток становила 25 відсотків, це після зниження податків, проведеного Ендрю Меллоном у 1920-х рока. Вже в 1933 році щоб закрити бюджетну діру максимальна ставка прибуткового податку становила 63

відсотки, тому враховуючи це надзвичайне однорічне підвищення ставок, не дивно, що 1933 рік став найгіршим роком в історії економіки США. (Наскільки це варто, дефіцит бюджету 1933 фінансового року все ще був величезним і становив 4,5 відсотка ВВП.

2.3. Криза банківської системи. Незважаючи на величезне підвищення ставок, Вже на початку 1933 року тисячі банків банкрутують, що ще більше посилює кризу. Під час банківської кризи, адміністрація Гувера намагалися підтримувати збанкрутілі банки та інші фінансові установи за допомогою державних позик, ідея полягала в тому, щоб банки отримавши кошти, в свою чергу, давали кредити для бізнесу, що повинно було призупинити падіння виробництва. За чотири роки кризи збанкрутували 135 тисяч фірм та майже 6 тисяч банків.

Ось що з цього приводу писали Фрідман і Шварц (1960-ті роки), пояснюючи важливість банківських вкладів. Доводячи власну думку про ліквідність попиту депозити, готовність усіх і кожного негайно приймати банківські вклади за номінальною вартістю, це, ймовірно, їх ключова характеристика. Ліквідність забезпечує змащення для ринків і операцій які потрібні для безперервного функціонування економіки. Коли ліквідність починає зникати, корисність банківських депозитів сприймаємо як належне, але насправді вони трохи дивні. Фрідман і Шварц виокремлюють важливість депозитних вкладів, тобто це кредит, який надають банку, а він в свою чергу повинен його вчасно повернути. Вони стверджували, що депозит наділений характеристиками, які можуть призвести до різкого переходу від ліквідних депозитів до банківських втеч. Різниця в депозиті та облігаціях в тому, що якщо банк оголошує дефолт, то вкладники депозитів першими отримають виплати в порядку черги, а представники облігацій ділять збитки порівну. Будь-який натяк на неприємності спонукає вкладників негайно викупу своєї позики та конвертувати їх у готівку. Дві важливі характеристики депозитів: викуп за

вимогою та оплата першим у черзі, під час банківських панік штовхає надійний банк до дефолту, через, неможливість задовольнити вимоги всіх вкладників. Є твердження, що банківські депозити роблять банки та банківську діяльність особливо нестабільними та схильними до відтоку, але це правда лише частково.

Фрідман і Шварц розглядали основу для розуміння американської банківської історії, що великі та диверсифіковані банки, природно, будуть надійнішими та стійкішими до кризових атак, тоді як малі та погано диверсифіковані банки стануть жертвами набігів і паніки. Сучасна банківська система та система початку ХХ ст. суттєво відрізнялась і в цьому також є причина економічної кризи. До 1990-х років банківські операції за межами штатів були загалом заборонені, і багато штатів обмежували банки однією філією, тільки один офіс. Це призвело до роздробленої та крихкої банківської системи, яка постійно зазнавала кризи та паніки. Фрідман і Шварц зазначають, що саме невеликі сільські банки з невеликою кількістю клієнтів мали схильність до кризи ліквідності та відтоку.

На період 1914 року в США було 27 349 банків для населення приблизно 99 мільйонів, тобто виходить 3600 осіб на банк (і навіть менше клієнтів на банк), це означало занадто низька кількість для більшості банків, щоб отримати економію за рахунок масштабу або диверсифікації проти випадкових або системних ударів. Окрім цього 95% з яких не мали відділень. Малі та недиверсифіковані банки, для яких будь-який шок може перерости в кризу ліквідності, серію втеч, які могли заразили банки по всій системі. Вихід був можливий, якщо б банк був надійним і міг би позичати або іншим чином створювати готівку, щоб подолати себе, тоді втечі та кризи ліквідності можна було б попередити або пережити. Але звідси виникала інша проблема створити велику кількість нової готівки або будь-якого способу позичити цю готівку. Каломіріс і Хабер пропонують аналітичне обговорення історії американського банківського бізнесу, де знайшли рішення в об'єднанні банків у колективній обороні та обмеженні платежів – тобто відмовитись конвертування вкладів в

готівку. Дозволялось рух депозитів в середині банківської системи, але без можливості конвертування. Такі рішення мали б запобігти повному колапсу банківської системи та розоренню банків. Заснування Федерального резерву в 1913 році, як Фрідман і Шварц підкреслювали необхідність «короткоперіодної «еластичності» у... валюті» [38, с. 2], створити здатність вливати готівку та ліквідність у систему, коли цього вимагали банки та їхні клієнти. Федеральна резервна система мала забезпечити ліквідність (кредитування банків) під час кризи ліквідності. : американці, з відчаєм спостерігали за банкрутством банків - до 1933 року закрилося понад 5 тис. банків, - кинулися в що залишилися, вилучаючи свої заощадження. Фінансова криза, що призвів до того, що на початку березня в 47 штатах банки були закриті, або ж працювали чисто символічно банки, що викликало глибоку паніку фінансово-промислових магнатів США. 6 березня 1933 р. з'явилося урядове розпорядження про тимчасове закриття усіх банків країни. Через декілька днів, 9 березня, заклавши всі банки, а вже наступного дня на спеціальній сесії конгресу уряд Рузвельта добився прийняття надзвичайного банківського акту. За умовами цього акту, право на відкриття і отримання державної позики мали тільки «здорові» банки, якими на практиці були, як правило, великі банки, всі інші банки мали бути реорганізовані . Важливу роль відіграла створена Гувером Реконструктивна фінансова корпорація, яка набрала сили та розширилась за роки депресії, і на початок 1934 року її капітал складав 4450 млн. дол. Дана корпорація надавала допомогу великим банкам, що призвело до «очищення» банківської системи від малих та середніх банків.

Закон Гласса-Стігалла, розділяв за категоріями інвестиційні та депозитні функції банків, розширюючи функції Федерального резервної системи, для контролю над спекуляціями . За законом Страхування банківських депозитів розпочиналось до 5000 тис. дол.

Федеральна резервна система та державні банківські регулятори дозволили в середньому 630 банкам на рік призупинили діяльність між 1920 і 1929 роками,

оскільки вважали їх слабшими банками які зазвичай не вижили б у ринковій економіці. Аналіз банкрутства окремих банків в 1920-х і 1930-х років Каломірісом і Мейсоном (2003) і Мітченером (2005) припускають, що більшість невдач на початку 1930-х років також відповідає цій моделі уряду

У лютому 1932 року адміністрація Гувера заснувала RFC. У 1932 р. Конгрес затвердив рішення RFC розпочати свою діяльність із суворими мандатами, які вимагали від агенції видавати надзвичайні позики банкам, яким загрожує занепад: 4000 банкам, залізницям, кредитним спілкам і компаніям, що займаються іпотечними кредитами, щоб забезпечити активи, які дадуть поштовх комерційному кредитуванню. Серед найважливіших програми полягали в наданні кредитів проблемним банкам, щоб прагнути їх забезпечити достатня ліквідність, щоб вижити втечі банків. Останні дослідження показують, що ці початкові позики були не вдалося, тому що кредити RFC мали пріоритет над вкладниками та іншими кредиторів у ситуаціях, коли банк збанкрутував. У результаті банки були змушені утримувати активи, які вони могли б найпростіше продати, щоб застрахувати погашення позик RFC. Ці активи не могли потім використовувати для виплати вкладникам у разі банкрутства банку.

З жовтня 1932 року по березень 1933 року 30 штатів оголосили банківські канікули, а решта штатів вводять обмеження на депозити. Після перевірки урядовими ревізорами оцінювали на скільки здоровий банки, щоб дозволити йому знову відкритися, а RFC було надано право підписки на випуски акцій реорганізованих банків.

Різниця між початком 1930-х і 1920-ми була простою масштаби невдач і загальноекономічні проблеми. Кількість банків скоротилася з 25 000. до 17800 між 1930 і 1933 роками. Частка вкладів у призупинених банках зросла до 2 відсотків у 1930 р., 4,5 відсотка в 1931 р., 2,4 відсотка в 1932 р. і 11 відсотка в 1933 р. Переживши 1920-ті роки банки зазнали банкрутства на початку 1930-х років набагато сильніше, коли виробництво різко впало в кожному штаті. Таким

чином, правил політики Федеральної резервної недостатньо, щоб запобігти банкрутству

За банківським законом 1935 року Федеральна резервна система отримала ще більше повноважень. Федеральна резервна система отримала прямий адміністративний контроль над резервними вимогами банків-членів під час його реорганізації відповідно до Закону про банки 1935 року. Національної резервної системи банки-учасники були зобов'язані тримати частину депозитів у резерві Федеральний резерв. До 1935 року економіка пережила 2 роки відновлення.

За структурою Ріфлера-Берджесса, що банки неохоче брали позики, позичали лише за браку резервів і швидко повертали. Зростання облікової ставки знизило рівень запозичень банків-членів, скоротили кредит і гроші та підвищили ринковий відсоток ставки [31, с. 392]. Купівля цінних паперів США на відкритому ринку забезпечила резерви та заохотила банки повертати позики, пропонувати більше кредитів і знижувати процентні ставки продажі на відкритому ринку, спонукали банки брати позики, обмежувати кредитування та підвищувати відсоткові ставки. Доктрина передбачала звернути увагу, на запозичення банків-членів і процентні ставки, і вбачали, якщо обидва ці пункти були низькі, політика була б легкою, а якщо навпаки були б високими, політика була жорсткою. Точка скорочення становила 500 мільйонів доларів запозичення. Мейцер виявив, що лідери ФРС витрачали дуже мало часу, дивлячись на різке скорочення грошової маси, хоча наприкінці 1931 і 1932 років вони почали помічати ознаки накопичення валюти та утримання банками надлишкових резервів.

Висновки до розділу

Коли до влади прийшов К. Кулідж можна лише уявити як монополістичний капітал святкував. Прихід республіканської партії – це вільний доступ до нових прибутків монополістичному капіталу.

З вивченого матеріалу стає зрозуміло, що розвиваючи нові види промисловості (електростанції, виробництво алюмінію, будівництво доріг тощо) та створюючи нові корпорації уряд був зацікавлений у власних прибутках. Незважаючи піднесення економіки фермерські господарства залишались зі своїми проблемами та невиконаними обіцянками уряду.

Життєвий рівень залежав від кількості кредиту. Американці почали масово купувати велику кількість товарів в кредит, які колись були предметом розкоші.

Об'єднання в трести створило все більші проблеми дрібним та середнім підприємствам.

Переповнений ринок товарів, який із-за політики ізоляціонізму не мав змоги розширення та втратив покупну спроможність робітників, надалі слугував чинником Великої депресії.

Причини Великої депресії були саме у всіх тих проблемах, які для монополістичного капіталу на початок 20 – х років були ресурсом збагачення.

Банківська система відчула призупинення обсягів депозитів, а ФРС збільшила облікову ставку. Перші хвилі банківських банкрутств змусили уряд Гувера до створення Національних кредитних корпорації, що мали допомогти банкам під час кризи.

Збільшення номінальних федеральних витрат та підвищення податкових надходжень за рахунок підняття ставки податків мали б вирішити проблеми економічної кризи.

Банківська криза потребувала нове та швидке вливання ліквідності ФРС, але отримали банківські канікули та пасивну політику Федеральної резервної системи, яка купувала цінні папери та облігації для заохочення повернення позики.

РОЗДІЛ 3

ПЕРЕДУМОВИ ТА НАСЛІДКИ НОВОГО КУРСУ

В даному розділі охарактеризована наслідки Великої Депресії та проаналізована напрямки Нового курсу, його результативність та проблеми, перешкоди та наслідки, які негативно впливали на соціальне, економічне та екологічне життя.

3.1. Околиці безробітних та початок президентства Ф.Д. Рузвельта.

Кількість безробітних сягала мільйонів, люди втрачали не лише роботу, але й помешкання, виникали такі собі "гуверівські містечка" - поселення безробітних на околицях, побудованих з ящиків. Аби привернути увагу до себе, безробітні влаштовували цілі "марші", походи на великі міста. Хоча заходи та реформи адміністрації президента Франкліна Д. Рузвельта і допомогли зменшити деякі наслідки Великої депресії, у 1930-і роки, економіка ще не змогла відновитись в повній мірі до показників 1929 року. Тільки у 1939 році з початком Другої світової війни, яка сприяла остаточному подоланню економічної кризи.

Обвалу фондового ринку призвів до втрати довіри до фінансових установ, що ознаменувало падіння інвестицій у промисловість та будівництво. Через звільнення, американці масово втрачають роботу. А тим, кому пощастило залишитися на робочому місці, знижують заробітку платню, що ще більше посилює падіння купівельної спроможності населення. Багато американців були змушені купувати в кредит товари першої необхідності – їжу, ліку тощо.

Між 1929 і 1939 роками в національній економіці військовий, фермерський робочий час майже не відрізнялися, а ось зміни в загальній кількості годин, відпрацьованих за цей період, загалом пов'язані зі змінами годин роботи цивільного уряду та приватного несільськогосподарського персоналу.

Стернер знайшов опитувань 1933 та 1935 років, де показано, що частка темношкірого населення, яке отримує допомогу, вища, ніж частка білого

населення в південних містах, але вона була нижчою в південних сільських районах [32, с .2]. Чорношкірі сім'ї, здається, найгірше постраждали від програми «Допомога дітям на утриманні», яка в основному керувалася державними та місцевими установами. Стернер виявив, що виплати ADC на одну дитину-одержувача були нижчими чорних, ніж білих в 11 з 24 штатів, де проживає понад 100 000 чорних, переважно на півдні [32. с 3.].

Національний уряд мав набагато слабший контроль над розподілом коштів усередині штатів під управлінням Федерального управління з надання допомоги в надзвичайних ситуаціях (FERA), ніж це було над програмами

Федерального агентства робіт. Національний уряд розподілив гранти між штатами, а потім державні та місцеві органи влади визначали, як розподіляти кошти в межах штатів. FERA

В ці самі роки години роботи цивільного уряду суттєво не змінилися, а ось несільськогосподарські години становили три чверті всіх робочих годин. У 1929 році приватні несільськогосподарські години, і згодом їхні рухи становили більшу частину варіації в загальноекономічному підсумку. Вони впали більш ніж на 30 відсотків між 1929 і 1932 роками та залишилися майже незмінними на цьому рівні 1933 і 1934 роках, а потім швидко зростав до 1937 року, після чого економіка розворот повернув їх назад на 9 відсотків і вони різко зросли з 1938 року до розпалених років війни.

Однак у 1933 році години роботи цивільного уряду почали швидко зростати і до 1936 року зросли більш ніж удвічі. Це підвищення виникло здебільшого внаслідок зайнятості на роботі за програмами допомоги: Адміністрація цивільних робіт, Цивільне збереження Корпус, Національна молодіжна адміністрація, Адміністрація прогресу робіт та інші [34. с.154].. Усі вони мають відмінну характеристику будучи створеним не заради отримання бажаного результату, а виключно для заради створення оплачуваної зайнятості – вони справді були програмами «примусової праці». широко вважалися на той

час.1937 рік відбувається більш-менш стабілізація на новому, вищому рівні, лише з помірним падіння

Звичайно, на початку 1930-х років виникло незбалансоване розподілення годин особливо в постраждалих галузях, таких як будівництво та виробництво більшість капітальних товарів і споживчих товарів тривалого користування. наслідків. Важко було відновити несільськогосподарські години до поки діяв Закон про відновлення національної промисловості(NIRA, часто просто NRA), підвищила суттєві ставки заробітної плати у багатьох галузях промисловості та встановлює мінімальну заробітну плату чорні, які в ті часи працювали переважно в низькооплачуваних професіях на Півдні, стали називати NIRA «Законом про виселення негрів» через його негативний вплив на працевлаштування раніше зайнятих працівників із заробітною платою нижчою від нововстановленого мінімуму [34. с.154]. Тижневі та щоденні години були постійним джерелом переговорів між робітниками та роботодавців. Середня кількість годин на тиждень у виробництві 57,7 до 1905 року до 53,6 під час Першої світової війни та до 50,3 до 1926 року [33, с. 10].

Іншою справою було встановлення мінімальної заробітної плати та максимальної тривалості робочого часу [33, с. 9].

Після того, як у травні Верховний суд визнав NIRA неконституційним 27 січня 1935 року приватна несільськогосподарська зайнятість почала серйозно зростати. Приватні несільськогосподарські години, однак, не перевищували рівня 1929 року до 1942 року, коли американці енергійно розбудовували індустрію військового постачання та гігантський комплекс військових споруд для розміщення збройних сил, які врешті-решт перевищила 12 мільйонів чоловіків і жінок у формі. Ще в 1939 році Рузвельт сьомий рік президентства, приватні несільськогосподарські робочі години були на 16 відсотків меншими загалом у 1929 році та приблизно на 21 відсоток нижче трендового високого рівня зайнятості для 1939 року. Можливо, жодне інше окреме порівняння не виражає так стисло, так однозначно, і так незаперечно, неспроможність Нового

курсу забезпечити повну економічне одужання. Депресивний рівень економічного добробуту тривав до 1940-ті роки, але загальна кількість відпрацьованих годин швидко зросла, коли в другій половині року Сполучені Штати почали мобілізацію для війни, поки вони не досягли піку в 1944.

Економісти та історики економіки вивчаючи стан економіки у ці знаменні роки аналізуючи, оцінили макроекономічні показники реального валового внутрішнього продукту(ВВП) та рівня безробіття. Велика депресія тривалий період тримала ВВП досить низьким, а рівень безробіття постійно перевищував нормальний діапазон. Лише з настанням воєнного періоду ВВП зростає феноменально, а рівень безробіття знизився до нуля.

Золотий стандарт валютний, який дотримувався у всьому світі, через те, що визначав фіксований обмінний курс валют, сприяв поширенню депресії зі Сполучених Штатів по всьому світі, особливо у Західній Європі.

У 1937 році федеральні витрати були набагато меншими, ніж у 1936 році одноразова виплата надбавки ветеранам у 1936 році проти вето Рузвельта.

Наслідки економічної кризи економісти пов'язують з монетарною політикою яка впливає на ВВП та безробіття.

Після краху ринку акцій загальний рівень цін почав стрімко падати, призводячи до спаду виробництва і масового безробіття. Торговельні бар'єри, які були введені в спробі відновити внутрішній ринок, лише погіршили ситуацію, обмеживши міжнародну торгівлю і викликаючи подальшу дефляцію. Економічні ідеї Джона Мейнарда Кейнса (John Maynard Keynes) стали фундаментом політики економічного відновлення після кризи.

Вчені стверджують, що дефляційні шоки є основною причиною Великої депресії. Щоб змінити економіку, адміністрація Рузвельта та Федеральна резервна система була змушена різко змінити курс шляхом поєднання нової політики, яка б призводять до інфляції. Цей шок для очікувань громадськості може призвести до відновлення економіки. Щоб сприяти одужанню економічної системи було недостатньо оголосити про нові зусилля ФРС для підвищення

пропозиції грошей, крім того, минулі дії ФРС означали, що не було жодних гарантій що вона не змінить політику в майбутньому. Очікування щодо майбутньої політики були ключовими.

Відмова від золотого стандарту звільнила ФРС та економіку від «золотих пут» що запобігло інфляційній політиці. Готовність збільшити державні витрати сигналізував про те, що грошову масу потрібно буде збільшити, щоб монетизувати новий федеральний борг до видачі.

Саме в цей важкий час на глибокому етапі кризи і проходять вибори президента. Люди зневірені в тодішній владі, вважають її винуватицею такого важкого життя. 22 січня 1932 Франклін Делано Рузвельт офіційно заявив, що виставляє свою кандидатуру на пост президента, балотуючись на посаду президента США, Рузвельт добре розумів, на що йде - адже до цього він двічі був губернатором штату Нью-Йорк і добре знав там реальну ситуацію. Ухваливши рішення балотуватись, він звернувся за допомогою до найкращих вчених та економістів країни, створивши так званий "Мозковий трест. Вибори 8 листопада 1932 принесли блискучий тріумф Ф. Рузвельту. Він отримав 22,8 млн. голосів, Г. Гувер - 15,7 млн. голосів. Інші партії, разом узяті, зібрали 1160 тис. голосів. У штаб-квартиру в Нью-Йорку, де ФДР очікував результатів голосування, кинулися поздоровляти. ФДР радісно зустрічав їх, поруч стояли агенти секретної служби - відтепер його незмінні супутники до самої смерті. Він представив «двох», хто більше ніж, будь-хто інший в Сполучених Штатах, відповідальний за велику перемогу, - Л. Хоу і Д. Фарлі. «Прийшов найбільший день у моєму житті», - зізнався Рузвельт.

На той час в США президент, який обраний у листопаді, вступав на посаду 4 березня наступного року і ще чотири місяці ФДР належало залишатися приватним громадянином.

У середині 1932 року він планував по завершенні виборів відвідати Європу. При зрілому міркуванні він вирішив не покидати країну. І цьому було

багато причин наприклад: станом на 1932 рік промислове виробництво скоротилося на 46%, в деяких галузях, наприклад, в сталевій – на 76%.

Політичний клімат в США в 1932 році визначався не політичними інтригами, а настроєм мас, останні Левел з кожним новим місяцем. Небезпека для традиційного способу правління в США, як бачили її ФДР та особи, які розділяли його погляди, таїлась і зліва, і справа. Ф. Рузвельт знайшов вихід. Всі його передвиборні виступи пронизувала думка про необхідні зміни, а проте для того, щоб зробити Америку ще більше американською, підтримати похитнулися підвалини капіталізму. У ході кампанії Рузвельт виголосив шістнадцять великих промов, підготовлених «мозковим трестом».

Найвідоміші його представники – професори Колумбійського університету Р. Молі, Р. Тагвелл та А. Берлі. Саме вони, разом з майбутнім президентом, були розробниками програми, яку потім назвуть "Новим курсом". Власне, ця програма трималася на трьох китах: відхід від ідеології "саморегульованого ринку" і початок планування капіталістичної економіки; забезпечення мінімальних соціальних гарантій та створення робочих місць для того, аби уникнути "соціального вибуху"; "політика добросусідства" у міжнародній сфері. Бойове хрещення ідеї «мозкового тресту», сприйняті Ф. Рузвельтом, отримали в його мові з національної радіомережі 7 квітня 1932. Тим часом у країні вибухнула нечувана фінансова катастрофа: американці, з відчаєм спостерігали за банкрутством банків - до 1933 року закрилося понад 5 тис. банків, - кинулися в що залишилися, вилучаючи свої заощадження. Після вступу на посаду 4 березня 1933 року Рузвельт протягом двох місяців позбавив США золотого стандарту. Зняття «золотих кайданів» і у деяких випадках девальвація долара до 35 доларів за унцію золота в поєднанні з політичними подіями в Європі мали спричинити потік золота в Америку. Економіка почала відновлюватися така ж модель повторювалася в усьому світі. Країни, які прагнули зберегти золотий стандарт, їхні внутрішні економіки продовжували падати.

Фінансова криза, що призвела до того, що на початку березня всі без винятку. Про його підтримку на конвенті заявляли самі різні діячі партії - від крайніх правих до лібералів. Основне гасло Рузвельта - діяти швидко та ефективно. На початку квітня ФРС Нью-Йорка знизила облікову ставку з 3,5 до 3 відсотків. Реальні ставки залишалися низькими умови також. Найвищі фактичні реальні ставки становили приблизно 2–3 відсотки в період дефляції. у 1938 і 1939 роках.

До відкриття компанії, проте, ФДР потрібно було закрити за давню виразку - зайнятися корупцією Таммані. Ще в середині 1931 року він санкціонував розслідування комісією легіслатури судової влади Нью-Йорка У розпал передвиборної боротьби Рузвельт провів три тижні в задушливій кімнаті в Олбані, особисто допитуючи мера Нью-Йорка Уокера. Інформація про розслідування в Олбані не сходила з перших сторінок газет, коментатори ворожили про ступінь покарання для Уокера - звільнення або просто суворий догану губернатора. ФДР не міг зважитися. Раптово прийшла телеграма. Уокер сам подав у відставку.

Федеральна резервна система звернула на себе увагу не лише економістів, та істориків, щоб краще її зрозуміти потрібно знати і міжнародні відносини тому, що значну частину дій ФРС пов'язувала з роллю міжнародних відносин у захисті золотого стандарту, що певною мірою зв'язало руки до Незважаючи на те, що грошова маса і економіка продовжувала падати, відтік золота збільшився, коли Британія залишила золотий стандарт у 1931 році, але лише в 1933 році США відмовилися від золотого стандарту, що допомогло вільніше зосередитися на внутрішній політиці грошовій масі.

Фрідман і Шварц стверджували, що Федеральній резервній системі не вистачає правильного типу сильного керівництва. Бенджамін Стронг, потужний прихильник використання закупівель цінних паперів США на відкритому ринку під час рецесії в 1920-х роках як голова Федерального резервного банку Нью-Йорка, помер у 1928 році.

Алан Мейцер в своїй роботі про історію Федеральної резервної системи робить більш тонкі висновки щодо внутрішніх політичних дебатів усередині ФРС та висвітлює його ставлення Джорджа Харрісона, який замінив Стронга, все це завдяки тому, що мав доступ до багатьох внутрішніх документів, які були недоступні Фрідману і Шварц. Між 1929 і 1933 рік ФРС, року найпоширенішою точкою зору політиків ФРС було поєднання «реального» доктрини векселів» і системи Ріфлера - Берджессамок діяльності після смерті Бенджаміна Стронга. Ідея полягала в тому, що кредит і виробництво збільшуватимуться разом і, отже, не будуть інфляційними. Вінфілд Ріфлера був економістом у Раді Федеральної резервної системи, а В. Рендольф Берджесс – у Нью - Йорку.

Вважалось розширення кредитування на основі купівлі ФРС державних цінних паперів спекулятивний кредит, оскільки не було отримано нового виробництва. Аналітики компанії Real Bills хотіли, щоб банки-члени ініціювали вимоги щодо кредиту та уникали надання ФРС «надлишкового» або «спекулятивного» кредиту [31. с 392]. Федеральна резервна система подвоїла довгостроковий резерв вимоги в три етапи 16 серпня 1936 р., 1 березня 1937 р. та 1 травня 1937 р. не визнав, що банки тримають так багато надлишкових резервів, щоб захистити їх- себе проти банківських набігів. Досвід минулого десятиліття мало що дав банкам впевненість, що ФРС буде діяти як кредитор останньої інстанції. Тому банки побільшали їхні резерви, щоб переконатися, що вони зберегли деякі надлишкові резерви як подушку. Ці зміни супроводжувалися сплеском безробіття до 19 відсотків і падінням реального

Між членами Ради керуючих і ОМРС виникли розбіжності, стосовно розширення закупівель на відкритому ринку цінних паперів США, деякі з них, стверджували, що попередні спроби сприяння відновленню шляхом купівлі американських цінних паперів на відкритому ринку не мало ефекту 1930-х років і сприяв спекуляціям у 1920-х роках. Представники ФРС були стурбовані тим, що якщо вони не діятимуть, тоді Конгрес може вжити заходів та ухвалити набагато більш інфляційні акти у формі премії ветеранам Першої світової війни

та новий законопроект про розширення друку зелених купюр. Стрибки з обліковою ставкою намагались зупинити зовнішній потік золота, але все ж таки довели, що, наслідки дефляції призвели до того, що реальні відсоткові ставки були вдвічі вищими як і будь-яка реальна процентна ставка, яка застосовувалася в США після 1933 року. Бруннер і Мейцер (1968) і Вікер (1966) стверджують, що політичні цілі ФРС були подібні в 1920-х і на початку 1930-х років.

Зростання реального ВВП було дуже швидким, значною мірою тому, що економіка починалася з а база, яка була на 36 відсотків нижче рівня 1929 року. Кількість безробітних скоротилася значно, хоча вони все ще складали понад 15 відсотків робочої сили. Відзначаючи, що банки мали великі резерви, що перевищували обов'язкові резервні вимоги ФРС почала турбуватися про можливість інфляції. Якби банки почали видавати свої надлишкових резервів, ФРС стурбована тим, що зростання грошової маси призведе до швидкого інфляції, яка зупинила б відновлення.

Разом з тим протягом 1933-1934 років уряд намагався привести до контролю та ладу операції на фондових біржах. Тому в 1934 році була створена Комісія по торгівлі акціями, що мала встановлювати необхідну суму резерву при випуску акцій та встановлювала правила торгівлі. Підвищення ставок податку на прибуток мало зупинило падіння податкових надходжень, оскільки надходження від податків на доходи домогосподарств і корпорацій, а також податки на нерухомість впали на 37 відсотків з 1,1 мільярда доларів США 780 мільйонів доларів США між 1932 і 1933 роками. Але нові акцизи Закону про доходи 1932 року на транспортування нафтопроводами, електроенергію, банківські чеки, комунікацій і виробників, зокрема автомобілів, шин, масла та бензину відсотка [31. с.403].

За часів адміністрації Рузвельта Конгрес збільшив щорічні номінальні державні витрати на 2 мільярди доларів десь до 6,5 мільярдів у 1934 та 1935 фінансових роках, а потім досяг тимчасового досяг піку в 1936 році - 8,4 мільярда доларів. Знову відбувається скорочення до 6,8 мільярдів доларів протягом 2 років

і знову зріс до 8,8 мільярдів доларів у 1939 році. Проте лише дефіцити 1934, 1936 та 1939 років набагато більші, ніж дефіцити Гувера в 1932 і 1933 роках. Чому Податкові надходження неухильно зростали з 1933 по 1938 рік, перш ніж трохи зменшитися.

Закон про доходи 1934 року дещо відкоригував ставки податку на доходи домогосподарств шляхом зниження ставок, а саме: особи, які заробляють від 2000 до 20 000 доларів США на рік на кілька десятих відсотка, люди які заробляють між 20 000 доларів США та мільйонів доларів із аналогічними коригуваннями для сімей. У Законі про доходи 1936 ставку податку було підвищено з 31,4 до 33,4 відсотка для осіб і сімей, які заробляють більше ніж 100 000 доларів США, і від 57,2 до 68 відсотків для окремих осіб і сімей із понад 1 мільйон доларів доходу.

У 1934 і 1935 фінансових роках адміністрація тимчасово зібрала 23 і 16 відсотків своїх доходів від податків на обробку Закону про адаптацію сільського господарства (AAA) використовувався для сплати фермерам за вилучення землі з виробництва. До моменту оголошення AAA неконституційний у 1936 році, акцизи на новий продаж алкоголю після закінчення сухого закону зріс до 505 мільйонів доларів США, і це приблизно 14 відсотків податкових надходжень [31. с.403].

3.2. Реформи політики Нового курсу. Смуга соціально-економічних реформ в США, хронологічно охоплює майже ціле десятиліття 30-х років і звичайно пов'язано з іменем Рузвельта, і увійшли в історію як епоха «нового курсу». Найвідоміші його представники – професори Колумбійського університету Р. Молі, Р. Тагвелл та А. Берлі. Саме вони, разом з майбутнім президентом, були розробниками програми, яку потім назвуть "Новим курсом". Власне, ця програма трималася на трьох китах:

1. відхід від ідеології "саморегульованого ринку" і початок планування капіталістичної економіки;

2. забезпечення мінімальних соціальних гарантій та створення робочих місць для того, аби уникнути "соціального вибуху";

3. "політика добросусідства" у міжнародній сфері. Бойове хрещення ідеї «мозкового тресту», сприйняті Ф. Рузвельтом, отримали в його мові з національної радіомережі 7 квітня 1932. За 100 днів роботи законодавцями був схвалений пакет із 15 головних законопроектів, які дозволили суттєво змінити ситуацію в країні. Причому Конгрес був повністю на боці свого президента і підтримав всі його ініціативи. Одним з найважливіших завдань політики Нового курсу на першому етапі її розвитку (1933-1934 рр.) було збереження та максимально можливе зміцнення корпоративної структури американської фінансово-економічної системи 6 березня 1933 р. з'явилося урядове розпорядження про тимчасове закриття усіх банків країни. Через декілька днів, 9 березня, у перші ж години спеціальної сесії конгресу уряд Рузвельта добився прийняття надзвичайного банківського акту. За умовами цього акту, право на відкриття і отримання державної позики мали тільки «здорові» банки, якими на практиці були, як правило, великі банки.

Заборгованість зростала з року в рік протягом депресії, зтягуючи все більше і більше, в боргах було майже 90 % населення, особливо страждало фермерство. Уряд та Федеральна резервна система мала прийняти відповідні рішення щодо рефінансування заборгованості, це мало заспокоїти боржників та кредиторів .

Для боротьби з депресією і щоб стимулювати зростання цін, Федеральна резервна система вжили найсміливіші заходи. Але це сталося лише після двох з половиною років рецесії, і як вважають Фрідман і Шварц бездіяльність ФРС серйозним недоліком в організації (1963) дуже пасивна політика, і тому що не змогли запобігти трьом банківським панікам. Є твердження авторів, і зараз американські економісти досліджують гіпотезу про те, якби ФРС продовжувала свою програму, економічне відновлення могло бути набагато швидшим. Але у той час операції 1932 року, Конгрес і громадськість прагнули активного

втручання центрального банку. Коли ФРС проводила закупівлі також було перше зростання виробництва в економіці за кілька кварталів, між другим і третім кварталами 1932 року зростання виробництва зросло на 0,38% після кількох кварталів негативних темпів приросту. Закупівлю казначейських облігацій програми ФРС у 1932 р. та наслідки цих операцій для економіки США, вивчалися видатними економістами різного періоду. ФДС встановлювала, строки погашення цих активів казначейства: векселі - термін погашення 3 місяці, більшість виданих сертифікатів мали термін погашення 1 рік, казначейські зобов'язання - 4-5 років, а термін погашення облігацій коливався від 18 до 30 років. Несільськогосподарські домогосподарства мали невелику заборгованість (коротко- чи довгострокову), і в основному займав фінансовий сектор, що пояснює, що великий відсоток довгострокового боргу було куплено та утримано заможними інвесторами.

Відмовившись від золотого стандарту та зробивши долар єдиним ресурсом усіх грошових транзакцій та вилучивши золото із обороту, а пізніше у квітні 1934 р. провели девальвацію долара, понизивши його золотий вміст приблизно на 40%. Заборона вільного обміну паперових грошей на золото створювали інфляційний механізм, наслідки якого були відчутні вже після Другої світової війни. Роль держави в банківській системі була значно посилена. Девальвація долара дозволила монополіям вийти на світовий ринок, де до цього часу відбулась девальвація своєї валюти. Керівні органи Федеральної резервної системи отримали додаткові контрольні повноваження, а представництво в них федеральної влади було розширене. Федеральної резервної системи США продовжувала залишатись на золотому стандарті протягом усього періоду закупівлі облігацій програму, але серед офіційних осіб Федеральної резервної системи було значне занепокоєння щодо закупівлі облігацій, вважаючи, що вплинуть на прихильність ФРС золотому стандарту. Оскільки США проводила відкриту економіку з великими запасами золота, експансіоністська монетарна

програма не давала поставити під сумнів прихильність Федеральної резервної системи золотому стандарту.

Щодо політики витрат Нового курсу потрібно розглянути вплив програм витрат Нового курсу на державні, місцеві рівні. Одним із ключових висновків у документах є важливість мислення про мету розподілених федеральних грантів та умов, на яких вони були розподілені. Фішбек та інші виявили, що громадські роботи та гранти сприяли збільшенню в економічній діяльності та чистій міграції в області. Видатки на допомогу також сприяли зниженню рівня злочинності та кількох показників смертності та сприяло поверненню рівня народжуваності до а більш нормальний рівень

Північній Америці, існували о урядове бюро США, Служба охорони дикої природи (fws), які намагалася захистити мігруючих птахів, тоді в цей самий час інше агентство Бюро меліорації, сприяв сільськогосподарським перетворенням, які загрожувала міграція [42, с. 104].

Найбільш визначною з усіх реформ «нового курсу» цього періоду було утворення за пропозицією Рузвельта Громадянського корпусу збереження ресурсів. Пропонувалося направити на роботу у лісові райони безробітних юнаків у віці від 18 до 25 років, а також безробітних ветеранів. Там вони мали безкоштовне харчування, житло, форму і один долар на день. Спочатку табори були створені для 250 тисяч молодих людей, потім збільшилися вдвоє [19, с. 195].

Новий курс Рузвельта заклав основу післявоєнного процвітання. Банк- і фінансове законодавство, наприклад Закон про цінні папери 1933 р Закон про цінні папери та біржі 1934 року забезпечив основу для кількох десятиліття фінансової стабільності [30, с. 103].

У серпні-вересні 1932 р. в штатах Середнього Заходу розгорнулись масові фермерські страйки. На дорогах, які вели до міст, з'явилися страйкові пікети, які не пропускали машини, що підвозили сільськогосподарську продукцію на закупівельні пункти монополістичних посередницьких фірм. Взимку 1932-1933 рр. в різних районах країни розгорнувся масовий опір примусовому розпродажу

фермерської власності за несплату боргів та податків. Оскільки ціни на товари монополізованої промисловості понизились набагато менше, покупна сила сільськогосподарських товарів скоротилася набагато сильніше, ніж абсолютний рівень сільськогосподарських цін. Влітку 1932 р. вона була у 8-10 разів менше, ніж у 1929 р. Це призвело до масового розорення фермерів. За чотири роки кризи було примусово розпродано за несплату боргів та податків близько 900 тис. фермерських господарств, тобто 15% їх загальної кількості у країні. До весни 1933 р. боротьба досягла найбільшого розмаху. За день до початку загальної фермерської страйку конгрес прийняв Закон про регулювання сільського господарства – та створив Адміністрацію регулювання сільського господарства AAA (Agricultural Adjustment Act). У ньому викладалися заходи з обмеження посівних площ і поголів'я худоби в інтересах відновлення рівня цін на сільгосппродукцію, за рахунок підвищення. Водиться податок на первинну обробку сільгосппродукції, тобто кінцевому результаті податок на споживача. Восени 1933 року на півдні було знищено понад 10 млн. акрів зрілого хлопку, закуплено та знищено майже 6 млн. свиней, і це в умовах коли в країні бідність, безробіття та грані голоду. Виникла суперечка щодо випасу худоби на землях Навахо під час 1930-ті років, а особливо болісно вічувось для людей Навахо коли Бюро у справах індіанців і група захисників ґрунту та ареалу здійснили драматичні скорочення їх овець і коней. Всі ці умови були створені для підтримки та підняття цін. Знову ж таки зменшення обробленої площі та отримання платежів було вигідно для крупного фермерства, що призводило до диференціації фермського господарства. А малі та дрібні фермерські господарства, як потерпали від депресії так і були на грані масового розорення. Щоб допомогти фермерському господарству держава надавала кредити та позики, на період 1933-1935 рр. було виділено 2 млрд. дол. Основна частина знову ж таки потрапляла до банків та страхових компаній, які тримали фермерські іпотеки. Протягом 1933-1936 років було продано майже 600 тис. фермерських господарств, це майже 10 відсотків від усіх господарств. Всі ці

заходи могли відбувались за рахунок державних витрат та державного боргу який зростав. Як бачимо, платежі AAA розроблені, щоб забирати сільськогосподарські землі виробництва в спробі знизити виробництво та підвищити ціни на сільськогосподарську продукцію на національному рівні. Фермери хто отримував виплати, можливо, виграв, але це, ймовірно, відбулося за рахунок ферми робітників і землеробів, які втратили роботу або бачили, що їхня заробітна плата знизилася внаслідок падіння попиту на робочу силу. У 1933 році розпочато програму збереження .Акті Тейлора про випас 1934 року національні пасовищні угіддя на Заході були виділені окремо як окремий випадок погіршення продуктивності, призвело до руху прагнення зменшити рівень поголів'я і Законом Піттмана-Робертсона 1936 року, який надав кошти дозволити відновлення [35, с. 720.].

Закон про відновлення національної промисловості - NIRA (National Industrial Recovery Act), який набрав чинності 16 червня 1933, як у дзеркалі, відобразив сум'яття умів адміністрації з приводу поживлення економічної діяльності. Цей закон відміняв принцип «вільної конкуренції» і запроваджував принципи «чесної конкуренції» Антитрестовські закони втрачали свою силу на період дії цього закону , тобто на два роки. В основі цього закону лежав план Своупа та Торгівельної палати. У Асоціація підприємців розділила всю промисловість на 17 груп, кожна з яких мала виробити свій кодекс, який вмщував обсяги виробництва, рівень зарплати, тривалість робочого тижня, ринок збуту, єдину політику цін. Кодекси NIRA, за федеральними санкціями профспілок забороняли скорочення тижневої заробітної плати до мінімальної заробітної плати. Закон про відновлення промисловості (NIRA) і Національний закон про трудові відносини. Гордон виявляє невелике збільшення жорсткості номінальної заробітної плати протягом усього періоду 1929-41 pp ;[]

Починаючи з 9 липня 1933 року і за весь період Ф. Д. Рузвельт підписав 746 кодексів, які в більшості слугували інтересам монополістичним корпораціям.

Кодекси досягнули 99 відсотків всієї американської індустрії, де працювало, 22,5 млн. осіб [20. с.93].

Одним із головних результатів аналізу є те, що NIRA збільшила виробництво під час Великої депресії, дозволивши Ормс і робітників для змови та підвищення націнок. Переговори про заробітну плату між робітниками та Ормсом і створюють повільне відновлення економіки в 1933 році, в результаті чого від надмірної влади працівників на ринку праці.

Підприємства, які працювали у відповідності до цих умов, навіть мали власний значок, яким маркувалася їх продукція. Американці, традиційно купували товари з цими значками, бойкотуючи товари, що їх не мали. Гіпотеза Фрідмана-Шварца про те, що монетарна скутість і банкрутство банків спричинили Велику депресію, але в обох цих аналізах центральне місце займає жорстке встановлення заробітної плати.

По-друге, закон регламентував умови праці, вперше вводив мінімальну погодинну оплату в розмірі 25 центів, нормований робочий тиждень, а також дозволяв створювати профспілки та підписувати колективний договір.

По-третє, він передбачав державне замовлення для промисловості на суму 3,3 мільярди доларів – на будівництво доріг, мостів, аеропортів, випуск військової продукції, тощо. За даними офіційної статистики, на початку 1933 р. у Сполучених Штатах було близько 13 млн. повністю безробітних.

Велику частку федеральних витрат в 1930-х років було витрачено на програми підтримки доходів і допомоги на роботі, які на початку десятиліття становили лише 4 відсотки ВВП. У середньому між 1933 - 1939 понад дві третини федеральних видатків на надзвичайні ситуації пішли на фінансування програм громадських робіт. Ці долари були виділені на нові агентств, таких як Адміністрація громадських робіт (PWA), і пізніше Управління прогресом робіт (WPA). PWA, створена в 1933 році, отримала початкові асигнування в розмірі 3,3 мільярда доларів, які в основному застосовується для важкого будівництва та великомасштабного будівництва. Щоб краще зрозуміти цифру, то контексті ця

сума становила трохи більше 165 відсотків федерального доходу уряду в 1933 році, або 5,9 відсотка від валового доходу США в 1933 році внутрішнього продукту (ВВП)[41, с. 524]. Спираючись на приватних підрядників, PWA розгорнув свої кошти у всіх, крім трьох із 3071 округів країни, допомагаючи оплачувати такі проекти, як Адміністрація долини Теннессі і Боулдер Дам. Створена в 1935 році WPA виконувала легші конструкції працювати і намагався уникати приватних контрактів.

В січні 1934 року президент заявив про те, що потрібно замінити допомогу на план забезпечення роботою виділивши на це 4,9 млрд. дол. Закон про встановлення Адміністрації по забезпеченню роботою -WPA (Work Progress Administration) , був прийнятий. Керівником WPN Рузвельт призначив уже відомого Гопкінса Ця Адміністрація громадянських робіт займалась організацією роботи за місцем проживання, що в свою чергу не вимагало великих капітальних затрат. Ці дві організації майже нічим не відрізнялись одна від одної, але все ж таки WPN спроектувала більшість коштів на вирішення соціальних питань, 75% коштів направлялись на відрахування заробітної плати, а PWA навпаки 70 % - проектування та матеріали, і тільки 30% на заробітну плату, це було додаткове джерело для забезпечення збройних сил. WPN в найкращі для себе часи зайняла роботою майже 3 млн. людей, яка допомогла інтегрувати розрізнені регіони країни в національний ринок, куруючи такими організаціями як Адміністрація по переселенню, Адміністрації по електрифікації сільських районів. Спеціальний розділ NIRA про загальне будівництво, отримував величезну суму 3300 млн. доларів, якщо порівняти, з військовими витратами на період 1933-1934 років, які склали лише 553 млн. дол., то можна зрозуміти на скільки це велика сума. Отримані кошти були відправлені до Адміністрації загальних робіт на чолі з Гарольдом Ікенсом, але це мало допомогло безробітним. Адміністрація по будівництву створила робочі місця для 40 тис. робітників, долині річки Теннессі забезпечуючи дешевою електроенергією регіон, що сприяло соціально- економічному розвитку регіону.

Його первісне привласнення 4,88 мільярда доларів становило близько 135 відсотків федерального уряду доходів у 1935 р., або близько 6,7 відсотка ВВП того року. Хоча передусім призначений як величезна допомога для працевлаштування некваліфікованих працівників, WPA створила вражаючий ряд проектів, включаючи понад 480 аеропорти, 78 000 мостів і майже 40 000 громадських будівель. Обидві програми були бенефіціарами зобов'язань федерального уряду прихильність до будівництва. За ці роки фонди оплати праці PWA і WPA були одними з найбільших у країні, легко перевершуючи їх найбільших приватних підприємств. Виконуючи свої повноваження, в дві програми змогли об'єднати безліч експертів з муніципального будівництва та членів армійського інженерного корпусу та цивільних інженерів в національну державу [41, с. 524]. Використовуючи призму політичної економії, щоб зосередитися на Новому курсі витрати на громадські роботи, ми починаємо бачити контури іншого інтерпретація. Величезні кошти виділяються на громадське будівництво, далекосяжні федеральні зусилля, вкладені в спрямування цих грошей, і довгостроковий вплив самої інфраструктури формують ком прихильники історії революції громадських робіт[41. с.524]. Ця революція допоміг обґрунтувати нову роль федерального уряду в Америці життя, узаконюючи – інтелектуально й фізично – те, до чого дійшло відоме як кейнсіанське управління економікою. Розробляючи цю інфраструктуру, Нового курсу переробили забудоване середовище, що керував рухом с революція громадських робіт забудоване середовище які керували переміщенням людей, товарів, електроенергії, води та відходи. Серед проектів Нового курсу були одні з найбільших і найбільш значущі споруди, коли-небудь побудовані в історії людства. [41. с.525]. Ці програми передбачали не лише національні автомагістралі військово-промисловий комплекс; в повоєнний час уряд Спонсорований економічний розвиток також шукав за кордоном. Тому монополії святкували, залишаючись робітників не захищеними , за розділом 7A NIRA, це все співпало з національним страйком шахтарів, яких мали намір

підтримати робітники інших галузей промисловості. Соціальний пакет захисту населення, а також закон Вагнера відкривала краще майбутнє. На основі закону про відбудову промисловості було складено і санкціоновано президентом США близько 750 кодексів, які охопили підприємства, на яких було зайнято 95% промислових робітників. Проте лише невелика частина стимулюючих грошей йде на розширення допомоги по безробіттю. Зростає побоювання, що розширення уряду може частково витіснити його приватна діяльність. Протягом 10 років у відповідь на рівень безробіття, що коливався від 10 до 25 відсотків, адміністрації Гувера і Рузвельта підвищили федеральний борг у відсотках.

Починаючи з 19 червня президент потребував від конгресу встановити зміни в оподаткування – знизити ставки податків на невеликі доходи, та збільшити їх для більш крупних. Це звичайно було дуже болісно прийнято грошовою елітою. В цілому податок збільшився на 7 %. Навіть, якщо менше 10 відсотків домогосподарств сплачували податки на прибуток, підвищення ставок податку на прибуток для домогосподарств з більш ніж 1 мільйон доларів прибутку в 1932 році було конфісковано і, ймовірно, призвело до значного ухилення від сплати податків. Червень 1933 року, відбувається зміна режиму в бік «рефляційної» політики спрямовані на підвищення заробітної плати та цін

Адміністрація Рузвельта мало зробила для цього знизив податкові ставки в 1934 році, а потім підняв максимальну ставку ще вище в 1936 році.

1934 рік, справа про торгівлю зброєю викликала у державі велике повстання щодо заборони на експорту зброї та воєнних матеріалів до країн які воюють в разі виникнення конфлікту між іншими державами [25, с. 267].

Зіткнувшись з Великою депресією, Новим курс та його проекти громадських робіт допомогли врятувати капіталізм. Однак з Новим курс відкриваються і свої недоліки та багато обмежень. Проекти курсу значною мірою посилили гендерні та расові зв'язки на ринку праці [41, с.526]. Щоб покласти край масовому безробіттю під час Великої депресії, більша частина найнятих

були білими людьми. Це не було дивним, враховуючи їхню непропорційність присутність у будівництві та будівельній галузі загалом.

Під час Нового курсу, коли суперечки не вщухали щодо державних видатків на соціальних програм ,таких як добробут і соціальне забезпечення, були додані до програм більш ранній збір винограду, який включав суперечки між бізнесом, робітниками та сільським господарством щодо розподілу плодів виробництва. В той час проводилась більш урядова політика, такі як управління державними землями чи екологічний контроль приватного виробництва, вони так само скептично ставилися до громадськості, як і до приватного підприємництва. Долина Теннессі, головний приклад суспільної власності на засоби промислового виробництва останнім часом, була різко засуджена, коли її дії щодо забруднення повітря, будівництва дамб і видобутку вугілля та урану були шкідливими для навколишнього середовища [35. с 31.].

Інші нові федеральні податки створили додаткові спотворення. Нові акцизи на промислові товари, створені в акті 1932 року, сприяли неефективності економіки. Lastrappes і Селгін (1997), Наприклад, виявили, що після введення 2 відсоткового податку на чеки з 1932 по 1934 рр. все більше і більше домогосподарства переходять до зберігання грошей у формі валюти, а не у вигляді чекових рахунків у банках. Закон про відновлення національної промисловості 1933 року запровадив податок на акціонерний капітал, дивіденди та надприбутки, які збиралися до кінця 1930-х років. Ці податки зазвичай призводили до збору приблизно від 100 до 150 мільйонів доларів США дохід, приблизно 2-3 відсотки загальних федеральних надходжень (комісар внутрішніх доходів, 1934, 1935, 1936, 1937 рр., табл. 1). У 1936 році федеральний уряд додав податок на прибуток не розподіляються як дивіденди. Він поступово зростав залежно від відсотка заробітку утримується з корпоративного доходу - від 7 відсотків на перші 10 утриманих відсотків до 27 відсотків на утримання понад 60 відсотків доходу. Підподаток було зменшено в 1938 р. і закінчився в грудні 1939 року. Податок на нерозподілений прибуток приніс 145 мільйонів доларів

податкових надходжень у 1936 р. і 176 млн. дол. США в 1937 р. (Каломіріс і Хаббард, 1993). Хоча суми зібраних доходів були відносно невеликими, всі ці податки ймовірно призвели до викривлення інвестиційних витрат. Каломіріс і Хаббард (1993) вивчали та рішення щодо руху грошових коштів 273 публічних виробничих фірм. Як могло бути очікувано, частка прибутку, що зберігається як прибуток компаній, впала з 23 відсотків у 1935 до 15 відсотків у 1936 і 1937 роках. Однак майже одна чверть компаній тримала заробітку, достатнього для виплати найвищої граничної ставки в 27 відсотків. Ці компанії прагнули бути меншими фірмами в галузях, що швидко розвиваються, яким було складніше знайти колишнє зовнішнє фінансування. Таким чином, виявляється, що податок на нерозподілений прибуток призвів до значних спотворення інвестиційних рішень.

Ще один важливий податок, який слід розглянути, – це податок, який явно не створювався для збільшення доходів. Тарифний акт Смута-Хоулі 1930 р. значно підняв податки на імпорту, крім того Метою було захистити американських виробників від конкуренції іноземного імпорту. Міжнародна торгівля становила досить малий відсоток американської економіки в той час, коли більшість економістів приписують тарифу другорядну роль як внеску в депресія в США. Однак це мало набагато гірші наслідки на міжнародному рівні. Мито Смута-Хоулі супроводжувалося низкою протекціоністських заходів країнами протягом всієї роботи[31. с.407].

Оскільки кожен народ намагався захистити власні виробничі інтереси шляхом вищі тарифи та обмеження на імпорту, світова торгівля пішла вниз. До 1933 р загальний імпорту для 75 країн впав приблизно до однієї третини від рівня 1929 року [31. с.407].

Адміністрація Рузвельта сприяла лібералізації світової торгівлі, послабивши їх тарифні бар'єри. Закон про взаємні торгові угоди (RTAA) став початком цим початком. RTAA був важливим, оскільки саме президент мав укладати двосторонні угоди з країнами про міжнародну торгівлю.1934 року.

Угоди з Канадою, кількома країнами Південної Америки, Великобританією та ключовими європейськими торговельними партнерами помітно послабили торговельні обмеження. В результаті американський імпорт зріс від 20-річного мінімуму в 1932-1933 до історичного максимуму в 1940.9 До кінця 1935 року було підписано торгові договори з 14 державами, а до 1945 року – 29 держав, де монополії витягували найбільшу користь, міжнародного кредитора невпинно росла

Сучасна політика у світлі політики 1930-х років Майже всі погоджуються, що грошово-кредитна політика Федерального резерву була катастрофічною з багатьох причин розміри. Єдині розбіжності стосуються того, чому Федеральна резервна система пішла цим шляхом це так і наскільки великими були причинні наслідки. З фіскальної сторони, Гувер і Рузвельтові адміністрації збільшили федеральні витрати, але податкові надходження зросли достатньо вони мали відносно невеликий дефіцит. Оскільки менше 90 відсотків домогосподарств виплачували дохід податків, більшість спотворень з боку пропозиції виникла через надзвичайно високі податкові ставки понад 57 відсотків сплачують домогосподарства з доходом понад 1 мільйон доларів (приблизно 16 мільйонів доларів у сьогоднішньому доларів США) після 1932 р. Внески податку на акціонерний капітал, дивіденди та нерозподілений прибуток спотворення в інвестиційних рішеннях, які не були вивчені дуже повно. Тим часом, 9 Історичне порівняння впливу тарифних ставок див. Irwin (1998). Кіндлбергер (1986, стор. 171.d. Oskil'ku kozarif Смута-Хоулі в основному вважається великою помилкою, яка завдала великої шкоди світу торгівля.

Соціальне забезпечення залишалось для Ф.Д. Рузвельта важливим питанням. Він заявляв «Я не бачу причин, по яким кожна дитина з дня свого народження не повинна бути членом соціального забезпечення. Коли вона виросте, то повинна знати, що буде мати забезпечення в старості від системи, до якої належав все своє життя. Якщо вона не працює, вона повинна отримувати

допомогу. Якщо вона боліє і стала інвалідом, то також повинна отримувати допомогу»[25, с. 257].

Вирішення соціальних проблем ґрунтувалось на трьох основних причинах: безробіття, регулювання умов праці, реформування колективно-договірних відносин та розширення прав профспілок.

Закон про соціальне забезпечення вступив в силу 14 серпня 1935 року. Сама система була не легкою у застосуванні, та й в різних штатах вона функціонувала по різному. Між цими соціальними законопроектми важливе місце посів Законопроект Вагнера, який був прийнятий урядом 5 липня 1935 року. Сам закон не відкрив нічого нового для профспілок, а тільки підтвердив їх права у формулюванні розділу 7А NIRA. Тому 2 березня 1934 року було прийнято закон про зниження тарифів на 50% на розсуд президента « в інтересах американської промисловості та сільського господарства».

Рівень безробіття у квітні 1932 року становив 21,0%, а згодом він піднявся до 25,0%. у серпні 1939 р. [7.Майк бардо]. Кількість безробітних зменшувалась, але незначними кроками 13 млн.-1933р., 11 млн.-1935р., більше 10 млн.-1935 р., і майже 8 млн. в 1940 році.

Протягом 1936-1937рр. зменшується кількість витрат на боротьбу з безробіттям, а в 1937-1938 знову посилюється через відчутність кризи. В зв'язку зі скороченням промислового виробництва в 1938 році на 20% до рівня майже 1936 року. Вже 31 березня 1933 року був прийнятий закон, за яким створювались трудові табори, основна мета яких була забезпечити роботою радикально налаштовану молодь. Створювались ціла низка таких таборів, які забезпечували роботою по консервації природних ресурсів. Протягом перших шести місяців відкрились 1466 таких таборів, які змогли забезпечити приблизно до 250-ти тисячну молодь. Тут же надавалась допомога щомісяця 30 доларів, одяг та їжу. Загалом на боротьбу з безробіттям протягом 1932-1941рр., було витрачено 16 млрд .дол. федеральних грошей. Ці заходи є підтвердженням того, що держава активно втручається в економіку та шукає шляхи виходу з соціально -

економічних проблем. Протягом 1937-38 рр., в якому номінальна погодинна оплата не змінилась, незважаючи на 37% падіння фабричного виробництва та 11% зниження заводських оптових цін[Сп/зароб плата].

В серпні 1935 року на основі всіх причин та їх наслідків конгрес прийняв закон про соціальне страхування. Страхування відбувалось в двох напрямленнях- по старості та безробіттю. Пенсійне виплати починалась з 65 років та сума не перевищувала 85 доларів на місяць.

З 1937 року робітничий рух продовжується з новою силою та завойовує перемоги. Комітети продовжують боротьбу з монополістичною промисловістю, широкого розмаху набуває страйковий рух. Внаслідок таких подій в Чикаго 30 травня 1937 поліція розстріляла 10 робітників і ще 160 поранено. Монополіям залишалось визнати силу цього руху та профспілкових організацій. До початку Другої світової війни чисельність профспілок збільшилась до 9 млн. чоловік .З вересня 1937 року до літа 1938 року промислове виробництво зменшилось на одну третю, кількість безробітних збільшилась від 4, 9 млн. в 1937 до 9,6 млн. в 1938 році. Зменшився дохід фермерів, збільшилась кількість заявок на надання допомоги. Новий масовий рух робітників 1937/1938 років визваний кризою, показував силу та організованість , ніж в минули 1929/1932 роках.

14 квітня 1938 року Ф.Д. Рузвельт направив конгресу пропозицію про «стимулювання подальшого відновлення»- витрати 3 мільярда доларів по каналам WPA, CCC, та ін. Конгрес бачив перед собою великі проблеми з робітниками тому проголосували «за».

25 червня 1938 року Рузвельт підписав закон про справедливу регламентацію труда, який встановлював мінімальну заробітну плату 25 центів за годину підвищенням до 40 центів з максимальним робочим тижнем до 44 годин з подальшим зменшенням до 40 годин протягом трьох років .Але стосувалось лише тих хто працював на підприємстві.

З 1937 року почалось накопичення стратегічного матеріалу ,а також стояло питання воєнної економіки. З 1938 року уряд приступає до розподілу «учбових та експериментальних » воєнних замовлень на приватних заводах.

14 листопада 1938 року ФДР заявив ,що для оборони Західної півкулі «від Північного до Південного полюсів » США повинні мати 20 тис . літак і будувати щорічно 24 тис. літаків. 29 травня об'єднаною резолюцією про відміну ембарго був внесений законопроект на розгляд до конгресу. Звичайно погляди і думки відрізнялись у всіх представників, навіть якщо були «за» , то вони все одно не розуміли сторону цієї політики.

Роджер Девідсон зауважує , що починаючи з Дж. Вашингтона, найбільш активні президенти втручались в законодавчу владу, сюди він відносить і Ф.Д. Рузвельта, як представника прецедента «законодавчого президенства» (С.83.Дже.Гарьер)

В конгресі домінувало представництво лідерів- олігархів, яких називали «баронами». Звернемо увагу на таку особливість, що б яка б партія не прийшла до влади, лідери конгресу представляли «однопартійні регіони»: демократи – сільськогосподарський південь, а республіканці – північно-східні та західні регіони. В результаті чого двопартійна консервативна коаліція , майже повністю контролювала розвиток внутрішньої політики, а також протидіяв радикальним президентам.

Рузвельт весь час намагався знайти підтримки в його політики «нового курсу», а після 1936 року в загалі вдається йому важко отримати повну підтримку конгресу. Конгрес, це той орган, який знаходить можливості в залежності від виникаючих проблем. Взаємозв'язок багатьох країн світу, зміни в навколишньому середовищі та економіці, дипломатії змушують американський конгрес шукати нові можливості.

Як зрозуміло конгрес це орган, який іноді передавав свої повноваження президенту, тому не дивно, що існує така циклічність .А ось Д.Гарбер пише про те, що в 1930 рр. конгрес не отримав назад свої повноваження після «великої

депресії». Коли адміністрація Ф. Д. Рузвельта отримала значний ріст сили та впливу президентської влади, через можливість надання йому надзвичайних повноважень. Криза американської економіки викликала відкривала більші можливості президенту. З приходом до влади Франкліна Рузвельта, дуже чітко відбувається наступ президентської влади та її вплив. Передання йому таких повноважень відбувалось у нестабільних, важких умовах, коли потрібно було захищати цілісність довіри нації. Окрім цих умов, проявляється ініціатива Рузвельта, що дала можливість отримати величезні повноваження в області сільського господарства та загальних робіт, податкового права, банківської справи, грошових процесів. Саме вихід з економічної кризи, потребував величезних фінансових витрат, і на це уряд виділяв мільярди доларів, якими розпоряджався сам президент на власний розсуд. Ми бачимо 1935 рік конгрес має виділити 4.8 млрд. дол., в той час коли витратна частина федерального бюджету складала 10 млрд. доларів, тобто звідси бачимо наскільки була впливова влада президента .

Вивчаючи діяльність Ф.Д. Рузвельта чітко помітно постійна боротьба з конгресом, тому незадоволені були завжди. Коли Рузвельт отримав повноваження на другий строк, було відчутно послаблення саме його президентського впливу, конгрес мав можливість повернути свою владу. Другий строк президенства саме був пов'язаний з його амбіціями реформування Верховного суду , а також перебрати для себе дещо більше виконавчої влади. Відомо що до початку другого строку

Рузвельт мав план реформування Верховного суду. Прагнення президента провести реформу Верховного суду, яка передбачала збільшення кількості суддів з 9 до 15 і обмеження перебування суддів на посаді пенсійним віком, так само як і законопроект про скорочення робочого дня і підвищення зарплати не дістали підтримки конгресу, Рузвельта звинуватили в намаганні отримати необмежену владу [19, с. 198].

1937 роки конгрес блокує президентське прохання про дозвіл на реорганізацію виконавчої влади та суду, розуміючи для себе, що Рузвельт намагається встановити «президентську диктатуру». Але нестабільне міжнародне становище, все ж таки потребувало швидких рішень .

1939 р. Рузвельт звертається 39 разів за 6 років до конгресу з проханням на надання йому надзвичайних повноважень. Війна наблизила Рузвельта до своєї мети, хоча пізніше він говорив, що після війни «Як ми отримаємо перемогу, повноваження в рамках , яких я діяв, автоматично повернуться народу , якому вони належать» [27. с.247].

3.3. Екологічні наслідки нових реформ. Адміністрація Рузвельта розгорнула програму будівництва літаків, наприкінці 1930-х років,але1930 років зіткнулась з проблемою постачання енергії для виробництва алюмінію. Незважаючи на депресію компанія Alcoa розширялась і тому Федеральний уряд порушив колишню монополію компанії, підписавши контракти з новими фірмами для будівництва федеральних гребель і плавильних заводів [29, с. 73.]. Договір оренди Alcan тривав сімдесят п'ять років з податком лише у 3 відсотки на вартість експорту, легко використовуючи дешеву найману працю доступні в контексті економіки плантацій, що занепадає [29.с. 75].

Також ми бачимо як в період кризи алюмінієва промисловість набирала обретів, спосперігаємо роль федерального уряду у вирішенні питань. В свою чергу це алюмінієва промисловість розкриває залежність від постачання електроенергії. Для отримання якої потрібно було будувати нові гідроелектростанції, на що Новий курс Рузвельта звертав особливу увагу.

Виробництво алюмінію вперше почалося в Квебеку в міжвоєнний період, коли Джеймс Дюк, американський тютюновий магнат і владний розробник, боролися за права на розвиток гідроенергетики в озері Сен-Жан у верхньому басейні Сагена. Згодом цю розробку взяла на себе субсидія Northern Limited

Компанії Alcoa у 1920-х роках шляхом корпоративного злиття. Після корпоративної реорганізації в 1928 році утворилось дві компанії. В 1930-х роках видобуток становив 75,2 тис. метричних тон у 1939 році, незважаючи на важкі умови організація стала головним глобальним гравцем під час війни [29, с. 72].

Алюмінієвий товарний ланцюжок допомагає розкрити аспект глобальної екологічної історії тому, що вона розгорталася на величезні дистанції та накладали різні екологічні навантаження на декілька місць одночасно [29, с. 73].

Метью Евенд в своїй статті «Товарні ланцюги та екологічна історія Другої світової війни» розкриває роль алюмінію під час Першої Світової війни, та його значення в міжвоєнний період. У міжвоєнний період збільшився понад десять разів, щоб до 1939 року досягти світового виробництва майже мільйон тон [29, с. 70].

Лісова служба отримала всі пам'ятники Парковій службі в червні 1933 р.; в 1937 році було розширено за рахунок додавання значних площ з навколишнього національного лісу, а також взято під свою юрисдикцію встановлення Олімпійський національний парк у 1937 році [35, с. 721].

«Американський Ігрова політика, 1930», яка керувала професією протягом багатьох років «Політика дикої природи Північної Америки, [35, с 19].

На шляху підтримки ми мало знаходимо в 1930-х роках, але можна виявити більш широку соціальну базу для збереження ґрунтів, і особливо для нових програм управління дичиною.

Американська промисловість розвивалась під час Першої світової війни використання та виготовлення не лише зброї, але і техніки потребувало величезних запасів ресурсів. Видобування природних ресурсів призводило до екологічних наслідків, які американський уряд мав також вирішити і під час економічної кризи. Після Першої світової війни занепокоєння у фермерів і не лише в них, викликала ерозія ґрунту як дощем, так і вітром, що могло вплинути на втрату сільськогосподарської продуктивності Було розпочато програму збереження ґрунтів, а 1933 рік став початком повномасштабної атаки на

проблеми ерозії Як зазначається в статті Семюел П. Хейс «Від збереження до навколишнього середовища: Екологічна політика в Сполучених Штатах. Друга світова війна», що в Акті Тейлора вказується про негативний випадок худоби. І вже 1934 року національні пасовищні угіддя на Заході були визнавались окремо як випадок погіршення продуктивності; це привело в рух прагнення зменшити рівень поголів'я і таким чином дозволити власне відновлення . Законом Пітмана-Робертсона 1936 року, який надав кошти [35, с. 15].

Гірничодобувні компанії стверджували, що всюди, де можна знайти корисні копалини, вони повинні бути розроблені незалежно від їхнього впливу на деградацію природного середовища. Екологічний імпульс також мав серйозні наслідки для технології виробництва, це в свою чергу слугувало силою до більш швидкої модернізації заводів і обладнання[35. с.30]. Урочисто розпочато програму збереження ґрунтів у с 1933 рік став причиною повномасштабної атаки на проблеми ерозії.

Це включало концепції, дуже схожі на ті, які існують у лісовому господарстві, у яких виробництво та споживання дичини було б збалансовано таким чином, щоб не випереджати харчові ресурси і, отже, підтримувати постійний урожай[35. с.15].

Мабуть, найважливіша точка огляду, з якої можна спостерігати загальні процеси, що відбуваються в цих різноманітних ресурсних справах, були ступінь, до якої менеджери ресурсів вважають себе залученими в спільне підприємство. Це не складно було ввести в загальну концепцію «природних ресурсів» управління лісами та водами, ґрунтами і пасовищ, і дичини. Державні департаменти "природних ресурсів" виникли, наприклад, у Мічигані, Вісконсині та Міннесоті, а також деякі універсальні міські відділи лісового господарства стали відділами природних ресурсів - все це, оскільки додано нові акценти на ґрунти та дичину старші про ліси та води.

Більшу частину недоліки Нового курсу можна спостерігати і через завдану шкоду навколишньому середовищу. Історики екології, вважають, що «Новий

курс» витратив занадто багато грошей на дороги, але недостатньо для розвитку альтернативних технологій масового транспорту. Великі гідроелектростанції Нового курсу сприяли розвитку капіталістичному погляду на ресурси, залишаючи природу на примусову експлуатацію. Такі розробки, як TVA витіснили тисячі людей, при цьому доступна електроенергія створені дамбами призвели лише до збільшення забруднення. Головне досягнення на думку Нового курсу, це його роль у створенні «асфальту» нації». Безсумнівно, екологічна шкода, була завдана Новим курсом

Висновки до розділу

У третьому розділі було охарактеризовано події, які мали місце під час та після фінансової кризи, слугували чинником для створення Нового курсу. Також проаналізовано напрямки діяльності Нового курсу Ф.Д. Рузвельта та виявлено наслідки.

Новий курс є особливо важливим періодом, що представляє собою період державного будівництва. Новий курс – це пряма відповідь на виявлені величезні провали ринку, викликані Великою депресією.

Безробіття спричинене через розорені фермерські промислові підприємства. Розвал банківської системи, яка чекала на допомогу Федеральної резервної системи.

Створені організації, які надавали допомогу, забезпечували роботою, як було досліджено, що в залежності від кольору шкіри, статі та проживання.

Громадські роботи і дотації мали і позитивний ефект, оскільки вони одночасно забезпечували додатковий прибуток і суспільні блага, які підвищили продуктивність.

Екологічні наслідки від діяльності Нового курсу на той час ніхто не враховував. Під час Нового курсу завдавалась економічна та культурна шкода корінним народам.

ВИСНОВКИ

У магістерській роботі було досліджено особливості кризи та реформи американської держави, а також значення для економіки та наслідків для майбутнього покоління. Проаналізувавши переваги та потенційні недоліки даних реформ ми дійшли наступних висновків.

Перша світова війна мала б привести показники економіки до покращення, але ми бачимо зниження ВВП та безробіття. Економісти та історики в основному оцінювали в ці кризові роки показники валового внутрішнього продукту та рівень безробіття.

Економіст Даніел Кюн зазначає, що навмисне скорочення фіскальної і монетарної політики після війни є причиною кризи 1920-1921 років.

Монетаристи, такі як Мілтон Фрідман вважають, що Федеральна резервна система повинна була закачувати більше грошей, щоб запобігти депресії.

Деякі інші економісти вважають, що післявоєнна жорстка економія, пом'якшення монетарної політики Федерального резерву були головними причинами кризи 1920-1921 років.

Федеральна резервна система використовувала експансіоністську монетарну політику, стерилізувала приплив золота для підтримки стабільних цін на високому рівні. Під час такої політики спостерігається розширення банками кредитних операцій з метою одержання прибутку. Наразі така політика давно спостерігається в українській державі.

Політики вимагали скорочення дефіциту, яке почалось за Вільсона та було продовжене адміністрацією Уоррена Гардінга. Збільшення федеральних витрат відбувалось через федеральні запозичення, які використовувались у сфері суспільних благ, гуманітарної допомоги та соціальних служб забезпечення.

У травні 1921 р. ФРС проводить зниження облікових ставок, що призвело до виходу з кризи.

Республіканський уряду виконував свої завдання – зменшення втручання держави в бізнес та економіку, тому далі ми бачимо, що їхня програма втілюється в законах. Державна фіскальна політика впроваджувала скорочення державних витрат, зниження податкових надходжень, скорочення державного боргу, що стимулювало профіцит бюджету.

Монополістичний капітал отримав сприятливі умови протягом 1920-х років, незважаючи на кризу. Монополісти займали урядові посади, створювали власні закони та втілювали їх життя. Податкова політика Меллона (якщо раніше 10 млн. дол., то податок був 40%, наразі він знизився до 20%, і від суми 15 млн. дол.) та збільшення тарифних ставок на імпорт, були ціленаправлені на заощадження та збагачення монополістів. Відбувається об'єднання тисячі підприємств в трести, що знищує розвиток середнього та дрібного підприємства. Найбільші корпорації в цей час отримали збільшення доходів на 65 відсотків, а фермерські господарства залишаються та поглинаються боргами: 1923 р. – 7,8 млрд. дол., 1929 р. – 14,1 млрд. дол. Така політика викликала страйкову боротьбу, яка боролась за підвищення заробітної плати та скорочення тривалості робочого тижня.

Неможливо не вказати на поширення євгенічних поглядів серед урядовців, а також діяльність ку-клукс-клану щодо очищення американської нації та створення сильного генофонду.

Відбувається скорочення граничних ставок на прибуток, метою якого є помірно збільшення прибуткового податку.

Перші сигнали Великої депресії відзначались скороченням основних видів промисловості. Визначено причини кризи:

- ізоляціонізм, де американська економічна система не виходила кордони економічної системи;
- звуження фермерських господарств;
- недовантаження традиційних галузей економіки;
- монополія;

- дефляція.

У зв'язку з цими причинами Федеральна резервна система знижує облікову ставку до граничного мінімуму. Величезні хвилі банківських банкрутств спричинили подальші зміни ФРС, а саме кредити банкам купівлю банківських облігацій.

Але однією важливої фігурою для будь-якої країни, так і для США, є президент і разом з тим керуюча партія. Ми дослідили роль кожної з партій і дійшли висновку, що республіканська партія намагалась розширити та створити сприятливі умови для монополізованого капіталу. Необхідна система федеральних витрат зростала, зменшення податкових надходжень мали створити дефіцит бюджету, щоб зупинити процес падіння економіки.

Федеральні витрати під час Великої депресії виконували роль соціального забезпечення, виконання громадських робіт та створення нових місць роботи. Тому були створені спеціальні кампанії, які мали допомогти населенню, в той же час вони знаходять можливість знову ж таки заробити грошей для власного збагачення.

Екологічні справи та питання були частиною економіки та формували нові види споживчого попиту, продовжуючи в свою чергу шукати нові способи виробництва для задоволення громадянського та приватного попиту.

За допомогою праць екологічних дослідників ми розкрили наслідки Нового курсу для навколишнього середовища, погляд на ресурси, стало зрозуміло, що природа залишилась на примусову експлуатацію. Дуже мало законів, які б захищали земельні ресурси та навколишнє середовище.

У даній роботі маємо зроблені важливі висновки щодо законів, реформ та економічної та соціальної політики, які можуть допомогти зрозуміти майбутнє України.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Ананова Е. В. Новейшая история США. 1919-1939 годы. Москва : Издательство институт международных отношений, 1962. 304 с.
2. Арбатов Г. А. Современные соединённые штаты Америки : Энциклопедический справочник. Москва : Политиздат, 1988. 542 с.
3. Батыр К. И., Поликарпова Е. В. Хрестоматия по всеобщей истории государства и права : в 2-х т. Москва : Юрист, 2007. Т. 2. 520 с.
4. Бжезінський З. Велика шахівниця. Американська першість та її стратегічні імперативи / пер. з англ. Львів : Лілея-НВ, 2000. 236 с.
5. Волтц К. Человек, Государство и Война: теоретический анализ. *Теория международных отношений* : хрестоматия. Москва : Гардарики, 2002. С. 93-110.
6. Галкин И. В. На пути в Белый дом: из истории демократической партии США (1920-е – 1930 г.). Москва : Изд-во МГУ, 1991. 168 с.
7. Гончаров С. М., Кушнір Н. Б. Тлумачний словник економіста. Київ : Центр учбової літератури, 2009. 264 с.
8. Громыко А. А., Земскова И. Н., Зорина В. А., Семенова В. С. История дипломатии. Москва, 1965. Т. 3. 834 с.
9. Дюррозель Ж.-Б. Історія дипломатії від 1919 р. до наших днів / пер. з фр. Київ : Основи, 1995. 903 с.
10. Зубок Л. И., Яковлев Н. Н. Новейшая история США. Москва : Просвещение, 1972. 368 с.
11. Кравчук Ю. Б. Економічна історія : навчальний посібник для студентів напряму підготовки «Економіка і підприємництво». Харків : ХНУВС, 2014. 223 с.
12. Каррі Д. П. Конституція Сполучених Штатів Америки. Київ : Веселка, 1993. 192 с.

13. Каспи А. Повседневная жизнь Соединенных Штатов в эпоху процветания и сухого закона / пер. с фр. Москва : Молодая гвардия, 2008. 371 с.
14. Міжнародні відносини та світова політика [Електронний ресурс] : навчальний посібник / О. М. Кузь, Д. С. Коротков, Д. Ю. Михайличенко, О. В. Бровко ; за заг. ред. д-ра філос. наук, професора О. М. Кузя. Харків : ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2020. 201 с. URL: <http://repository.hneu.edu.ua/handle/123456789/25295> (дата звернення: 10.12.2021).
15. Мальков В. Л. Франклин Рузвельт. Проблемы внутренней политики и дипломатии. Москва : Мысль, 1988. 348 с.
16. Манькин А. С. Изоляционизм и формирование внешнеполитического курса США (1923-1929). Москва : Изд-во Московского ун-та, 1980. 224 с.
17. Хрестоматия по новой истории / под. ред. Молока А. И., Орлова В. А. Москва : Учпедгиз, 1953. Ч. 2: (1870-1918). 636 с.
18. История США / под. ред. Г. И. Севостьянова. Москва : Наука, 1985. Т. 3: (1918-1945). 672 с.
19. Політика в особах (Політичне лідерство на постсоціалістичному просторі: національний і регіональний контексти) : навч. посібник / за заг. ред. проф. Ф. М. Рудича. Київ : ІПіЕНД ім. І. Ф. Кураса НАН України, 2012. 400 с.
20. Сивачев Н. В., Языков Е.Ф. Новейшая история США. Москва : Высшая школа, 1980. 384 с.
21. Сенишин О. С., Горинь М. О., Кундицький О. О. Державне регулювання економіки : навч. посібник. Львів : Львівський національний університет імені Івана Франка, 2014. 334 с.
22. Смирнов А. В. Ф. Д. Рузвельт: Новый курс и борьба с Великой депрессией. *Финансы*. 30 апреля 2007 г. URL: <http://www.finansy.ru/publ/macro/004smirnov.htm> (дата звернення: 13.12.2021).
23. Тарбер Джеймс. Сотрудничество и конфликт между Президентом и Конгрессом / под. ред. Дж. Тарбер. Москва : Прогресс-Универс, 1994. 416 с.

24. Токвіль Алексіс де. Про демократію в Америці / пер. з франц. Київ, 1999. 590 с.
25. Уткин А. И. Дипломатия Франклина Рузвельта. Свердловск : Изд-во Урал. ун-та, 1990. 544 с.
26. Яковлев Н. Н. Преступившие грань. Москва : Международные отношения, 1970. 352 с.
27. Яковлев Н. Н. Франклин Рузвельт – человек и политик. Москва : Международные отношения, 1969. 504 с.
28. Burke Chloe S., Castaneda Christopher J. The Public and Private History of Eugenics. *The Public Historian*. 2007. Vol. 29, № 3. P. 5-17. URL: <https://www.jstor.org/stable/10.1525/tph.2007.29.3.5> (дата звернення: 28.10.2023).
29. Evenden Matthew. Aluminum, Commodity Chains, and the Environmental History of the Second World War. *Environmental History*. 2011. Vol. 16, № 1. P. 69-93. URL: <https://www.jstor.org/stable/23050647> (дата звернення: 23.10.2023).
30. Fied A. J. The Great Depression, the New Deal, and the Current Crisis. *Challenge*. 2009. Vol. 52, № 4 (July-August 2009). P. 94-105. URL: <https://doi.org/10.2753/0577-5132520406> (дата звернення: 18.09.2022).
31. Fishback P. US monetary and fiscal policy in the 1930s. *Oxford Review of Economic Policy*. 2010. Vol. 26, No. 3, Lessons from the 1930s (Autumn 2010). P. 385-413. URL: <https://www.jstor.org/stable/4366457> (дата звернення: 18.09.2022).
32. Fishback P., Schaller J., Taylor E. Racial Differences in Access to New Deal Work Relief in 1940. *Papers of Yale Economic Growth Center*. December 2020. 24 p.
URL: chrome-extension://efaidnbnmnnibpcajpcglclefindmkaj/https://egc.yale.edu/sites/default/files/2021-04/2021-

0423%20EconHistory%20Conference/fishback.et.al.short.2021.04.15%20ada-ns.pdf (дата звернення: 20.09.2022).

33. Fishback P. Rule of Law in Labor Relations, 1898-1940. *National Bureau of Economic Research Working paper 27614*. July 2020. 64 p. URL: <http://www.nber.org/papers/w27614> (дата звернення: 20.09.2022).

34. Higgs R. A Revealing Window on the U.S. Economy in Depression and War: Hours Worked, 1929-1950. *The Independent Review*. 2009. Vol. 14, № 1. P. 151-160. URL: <https://www.jstor.org/stable/2456221> (дата звернення: 19.09.2022).

35. Hays Samuel P. The Structure of Environmental Politics since World War I. *Journal of Social History*. 1981. Vol. 14, № 4. Special Issue on Applied History. P. 719-738. URL: <https://www.jstor.org/stable/3787023> (дата звернення: 18.09.2022).

36. Keller Robert R. The Role of the State in the U.S. Economy during the 1920s. *Journal of Economic Issues*. June, 1987. Vol. 21, № 2. P. 877-884. URL: <https://www.jstor.org/stable/4225899> (дата звернення: 18.09.2022).

37. Kuehn D. A note on America's 1920-21 depression as an argument for austerity. *Cambridge Journal of Economics*. January, 2012. Vol. 36, № 1, Special Issue: Austerity: Making the same mistakes again – Or is this time different? URL: <https://www.jstor.org/stable/24232385> (дата звернення: 18.09.2022).

38. Milton Friedman and Anna Schwartz. A Monetary History of the United States. *National Bureau of Economic Research Publications*. Princeton: Princeton University Press, 1963. 888 p.

39. Paul Diane B. Reflections on the Historiography of American Eugenics: Trends, Fractures, Tensions. *Journal of the History of Biology*. Winter 2016. Vol. 49, № 4. P. 641-658. URL: <https://www.jstor.org/stable/4498046> (дата звернення: 15.10.2022).

40. Regulating Eugenics. *Harvard Law Review*. April 2008. Vol. 121, № 6. P. 1578-1599. URL: <https://www.jstor.org/stable/4004270> (дата звернення: 21.10.2022).

41. Smith J. S. The New Deal Order. *Enterprise & Society*. 2008. Vol. 9, № 3 (September 2008). P. 521-534. URL: <https://www.jstor.org/stable/23701170> (дата звернення: 18.09.2022).

42. Sutter P. S. The World with Us: The State of American Environmental History. *The Journal of American History*. 2013. Vol. 100, № 1 (June 2013). P. 94-119. URL: <https://doi.org/10.1093/jahist/jat095> (дата звернення: 05.11.2022).

43. Tanner J. Eugenics before 1945. *Journal of Modern European History*. 2012. Vol. 10, № 4, Eugenics after 1945. P. 458-479. URL: <https://www.jstor.org/stable/10.2307/26266044> (дата звернення: 18.09.2022).